

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul **VIII**, Nr. **104, MARTIE 2012** *Apare la sfârşitul lunii* **2,5 lei**

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU **Redactor şef: Nicoleta Codrin**

RELAŢII CU PUBLICUL:
ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–17, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.:** (021) 2425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **site: www.zelea-codreanu.com**

CUPRINS:

VIZITAŢI NOUL NOSTRU SITE! (www.zelea-codreanu.com)

Editorial: "TOB ŞEBEGOIM HAROG!"
("PE CEL MAI BUN DINTRE GOIMI SĂ-L UCIZI!")

Voi începe cu o declaraţie care nu izvorăşte din proverbiala mea modestie, ci este, fără discuţie, aprecierea forurilor conducătoare ale evreimii, căci altfel eram mort demult: cu tot respectul, *"nu sunt cel mai bun dintre goimi!"*. Vă mulţumesc!

Am fost şi suntem permanent acuzaţi că noi, Mişcarea Legionară, prin concepţie şi exprimare, suntem duşmanii evreilor. Voi mai încerca încă o dată, spre ştiinţa celor care dirijează manevrele letale împotriva poporului român, dar şi spre lămurirea românilor, să explic, să motivez demersul nostru pe care evreii îl socotesc duşmănos (eufemismul maximal), iar românii se împart în mai multe categorii:

- cei mai mulţi, din păcate, îl înjură pe pompagiu: "ce faceţi bă, iar aţi scumpit benzina?" - bineînţeles, la figurat;
- o parte îi înjură pe cei care "au vândut" pe nimic unor companii străine resursele energetice ale ţării, cu consecinţele cunoscute.
- cei mai puţini sunt dispuşi să vadă cine stă, până la urmă, în spatele unor firme declarate - să zicem - austriece, ungureşti, italieneşti şi, de ce nu, "neaoş româneşti", ca "Petrom".

Am uitat pe cineva? Da, dar stau la îndoială dacă fac parte dintre "români": să fim serioşi, vânzătorii de neam şi ţară sunt doar nişte criminali, şi atât. Etnia lor este de "criminali", la cine se închină este treaba lor. Că unii sunt mai vulnerabili decât alţii la strălucirea arginţilor, este un fapt care nici nu absolvă, nici nu incriminează.

Nu mai vreau să reiau expunerea acestui aspect, l-am explicat de nenumărate ori, şi o voi mai face, exasperat de poziţia românilor faţă de propria situaţie disperată în care ne scufundăm din ce în ce mai adânc.

Vreau să vă atrag atenţia asupra unei stări de lucruri care frizează absurdul la un nivel inimaginabil.

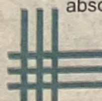
Mă chinui să găsesc o definiţie care să încapă în câteva cuvinte, dar irealul este atât de complex şi şocant, încât poate nu mi-ar ajunge sute de cuvinte.

Pe de altă parte, pretenţiile pe care le am asupra exprimării şi conţinutului, regulile prin care îmi impun, la polul opus unor publicaţii de limbă română din Israel, mă obligă la moderaţie şi decenţă.

Am avut o revelaţie? Aş putea să răspund afirmativ: **<u>am găsit într-o publicaţie câteva dintre legile care stau la baza educaţiei religioase ale oricărui evreu.</u>** Puse cap la cap, alături de "definiţii", pot (şi o fac) în orice moment să dirijeze şi să justifice comportamente care, pentru cei mai mulţi trăitori contemporani pe mapamond, fac parte din ororile întunecate ale istoriei.

(continuare în pag. 4)

Nicador Zelea-Codreanu

CE-AŢI PIERDUT DIN VEDERE - ŞTIRI LUNA MARTIE -

***

Televiziunile, cu cauciucuri de iarnă tot anul

După marea făcătură comercială a obligativităţii cauciucurilor de iarnă, un amestec abuziv al statului pe piaţa auto, se pare că unii dintre noi am rămas cu sechele. Bunăoară, atunci când deputatul PDL Marius Spânu s-a arătat îngrijorat de "derapajele" din spaţiul audio-vizual, începusem să ne căutăm spasmodic prin buzunare: trebuie să schimbăm ceva la televizor, care va mai costa nişte bani? Sau vor apărea noi reglementări care să ne interzică vizionarea TV fără centură de siguranţă? Ar fi o găselniţă la fel de abuzivă, dar mult mai amuzantă, pentru a se susţine industria mobilei...

Toate aceste "frisoane", pentru nimic! Nu ne va jecmăni nimeni în modurile descrise mai sus, iar **dl. Spânu nu doreşte decât un lucru "nevinovat": să se cenzureze mai rigid emisiunile TV!** Ne-am liniştit: eventual, dacă vorbim de jecmănire, ea li se va aplica televiziunilor, şi anume celor care "***instigă la revoltă împotrivă instituţiilor statului***".

Filmul, vă rog...

... Dar, mai întâi, cum îi şade cel mai bine unui parlamentar? Să fie "activ", toată ziua cu mâna pe sus, ca un elev "tocilar", nu contează dacă o ridică de multe ori ca să spună prostii... Mai ales după ce ne-am săturat până în gât de parlamentarii care chiulesc (ne referim şi la "greva" aşa-numitei opoziţii) sau dorm la locul de muncă, rezolvă cuvinte încrucişate, suprasolicită linia erotică etc., unul care iese mereu în faţă cu câte ceva "deştept" tinde să devină o vedetă. Şi atunci îi apucă pe unii febra iniţiativelor, propunerilor şi proiectelor legislative!

Păi nu aşa, puiule, că fierbinţeşti! Hai, treci pe la doamna doctor, să-ţi dea o scutire, să mai stai o săptămână pe acasă (cum o întorci, tot la chiul ajungi).

Este o reţetă de succes, nu? Ia gândiţi-vă la Silviu Prigoană, cel cu legalizarea prostituţiei şi a "ţiganului", este cineva care să nu fi auzit de el? Acum, dacă doreşte, poate să sforăie în bancă şi cu o portavoce prinsă de guler, că tot "marele şi unicul" Prigoană va rămâne!

Şi acum ajungem la deputatul Spânu. Aspirând şi el la o asemenea faimă, s-a "îngrijorat" brusc în legătură cu ceea ce discutam mai înainte, riscul

major ca televiziunile să derapeze, lovind oameni nevinovaţi nu numai pe stradă, dar şi în casele lor.

Şi dacă televiziunile "derapează", ce să facem, le punem cauciucuri de iarnă? Nu, dar putem să le căptuşim cu câte o amendă, două. Eventual, dacă nu se cuminţesc, li se poate lua şi "carnetul"... Continui să enervezi Partidul? Ia, gata, predă sculele şi spaţiul de emisie, că sunt destui care abia aşteaptă să-ţi ia locul şi să dea din codiţă exact în ritmul care ne trebuie...

Aşadar, pentru instigarea la "revoltă împotrivă instituţiilor statului", o amendă de 15% din cifra de afaceri ar merge la fix. Mai ales că "disciplinarea" va funcţiona şi prin... fidelizare bancară: o asemenea amendă colosală poate aduce o companie în pragul falimentului - am spus 15% din cifra de afaceri, nu din profit. Şi atunci, pentru a se repune pe linia de plutire, respectiva televiziune va contracta un credit de la un oarecare blumănfeldştainberg. Este clar, nu? Creditorul tău este tăticul tău. Nici n-o să te mai doară capul de ce vrea Partidul să spui în emisie, pentru că o să fii tot timpul cu urechea ciulită la şoapta bancherului care te-a "cooptat". Dar nici o grijă, că şi Partidul ascultă de aceleaşi şoapte, aşa că nu rişti să greşeşti...

Şi totuşi, de unde atâta îngrijorare? Dl. deputat nu ne lasă să ne stoarcem creierii, ne dă răspunsul mură-n gură. Televiziunile au difuzat asemenea mesaje instigatoare în timpul protestelor: *"A fost atacată instituţia Jandarmeriei, ba au fost prezentaţi ca băieţii buni, ba ca cei răi. A fost luat din context fel de fel de lucruri*, oamenii au fost încurajaţi să meargă într-un fel împotriva autorităţii de stat. Am văzut astfel de fapte grave pe televiziuni."*

... Sigur că da! Trebuia să se dea la televizor imaginile cu jandarmii ciomăgind manifestanţi de toate vârstele, iar pe fundal să se difuzeze muzică patriotică, nu? Să fie clar cine erau "băieţii buni", chiar şi când mai intra câte o coloană de băieţi buni printre protestatari, lovindu-i, ca din întâmplare, pe cei din primul rând. "Instituţia statului" aştepta de la protestatari fie şi cea mai slabă ripostă, ca să-i umple de gaze lacrimogene şi de bastoane peste mutre. Şi "jandarmul isteric", ajuns deja faimos peste graniţe cu urletele lui, şi el este tot băiat bun şi instituţie a statului?

De fapt, hai să lăsăm copilăriile şi să trecem acum la lucruri serioase: s-a strigat *"jos Băsescu"*. Ce-i Băsescu? Preşedinte, adică instituţie a statului. S-a strigat *"jos guvernul"*. Ce-i guvernul, păi tot instituţie a statului. S-a transmis ceva din toate astea pe sticlă? Spre surprinderea noastră, da, chiar foarte mult, şi încă în variante mult mai nuanţate, mai expresive... Pentru asemenea acte de "indisciplină", dl. Spânu vrea amenzi-mamut sau suspendarea licenţei de emisie!

Dacă un asemenea proiect se va pune în practică, spre eterna glorie a parlamentarului pedelist, **va sesiza oare cineva diferenţa dintre instituţie şi titularul ei nedemn?**

S-a ajuns din nou la "***statul sunt eu***", numai că de data asta nu o spune un rege ca Ludovic al XVI-lea al Franţei, care, de bine, de rău, era un nobil subţire şi instruit. Acum o spun nişte parveniţi, pentru care diplomele de la Fundaţia Soros ţin loc de învăţătură, iar mitocănia înseamnă charismă.

* Avem şi noi o idee de "proiect legislativ": ne-am săturat de gramatica lor de repetenţi! Nu au învăţat chiar nimic la toate bursele, masteratele şi doctoratele lor nepreţuite? Ei bine, să se instituie, ca pedeapsă pentru dezacordul între subiect şi predicat, raderea bărbii! Să se gândească Spânu de mai multe ori înainte de a deschide gura.

***

Ungurii compară UE cu URSS

Cu ocazia unui amplu miting de Ziua Naţională a Ungariei (15 martie), la care, conform surselor maghiare, au participat 250.000 de oameni, Viktor Orban a luat atitudine împotriva ameninţării pe care politicile UE o reprezintă pentru suveranitatea ţării sale.

Printre cuvintele sale cele mai dure se numără "colonie", desemnând statutul spre care tinde o ţară membră UE, şi "dictate străine" - cu referire la tratatele europene în vigoare.

De asemenea, este cât se poate de transparentă aluzia la pactul fiscal de stabilitate care impune limitarea deficitului bugetar, semnat cam cu pistolul la tâmple, de multe ţări europene.

Menţionăm că, recent, Bruxelles-ul a îngheţat 495 de milioane de euro din fonduri de coeziune destinate Ungariei, tocmai sub pretextul inadecvării deficitului Ungariei la mai sus pomenitul act european. "Logic" (după logica din UE): *dacă un stat are probleme cu finanţele, hai să nu-i mai dăm nici banii care i se cuvin, că poate îşi revine...* "***Eşti sărac? Te-am amendat!***"

Însă, revenind la cuvântarea premierului Orban, cel mai memorabil gest a fost acela de a omagia revolta Ungariei împotriva URSS, petrecută în 1956. Mesajul a fost clar: ***UE de acum este pentru noi ca URSS de atunci şi suntem tot atât de hotărâţi să fim liberi.*** Respectiva mişcare din 1956 a fost, desigur, strivită sub şenilele tancurilor sovietice, însă acum o soluţie militară ar fi cu totul exclusă. Viktor Orban neglijează o diferenţă simplă, dar esenţială: **statele-satelit ale URSS erau subjugate prin ameninţare militară, în timp ce statele-membre ale UE prin şantaj economic.** În mod special actuala "criză" mondială oferă un climat ideal pentru asemenea practici. Cu alte cuvinte, spre deosebire de 1956, **în prezent un stat poate să rămână înlănţuit economic chiar şi atunci când îşi permite sfidarea stăpânului la nivel de discursuri.** Nici o "Primăvară de la Praga", sau de la Budapesta, sau de la Atena nu ar mai însemna nimic în aceste condiţii.

Acesta este sensul perfid, sarcastic, al răspunsului primit de la Comisia Europeană. Purtătorul de cuvânt al acesteia, Jose Manuel Barroso, a emis un aparent naiv exerciţiu al limbii de lemn: *"Cei care compară Uniunea Europeană cu URSS arată o absenţă totală de înţelegere a ceea ce este democraţia"*. Spus verde în faţă, ar suna astfel: cei care compară UE cu URSS chiar nu-şi dau seama cât de mult s-au perfecţionat metodele noastre din vremea lui Stalin şi până astăzi. Chiar nu înţelegeţi că lanţurile cu care sunteţi legaţi acum sunt mult mai greu de rupt?

Mult mai greu, dar, totuşi, nu imposibil...

***

Un strop de curaj într-o mare de laşitate

Unii se trezesc mai uşor, alţii mai greu. În general, politicienii şi titularii posturilor de înaltă răspundere se trezesc cel mai greu sau se prefac cel mai bine că dorm. Pentru asta sunt puşi acolo, asta sunt manipulaţi să facă (de fapt, de multe ori ajung să trădeze de bunăvoie, chiar şi cu plăcere), iar dacă dă vreunul semne că s-ar dezmetici, este înlocuit. Aşa stând lucrurile, să nu vă mire cât de mult ne bucurăm pentru orice banalitate, la mintea cocoşului, pe care câte un "şef" de oriunde o afirmă cu timiditate, gata să-şi ia vorba înapoi dacă se încruntă cineva la el.

Un astfel de caz este declaraţia d-lui Laurenţiu Baciu, preşedintele Ligii Asociaţiilor Producătorilor Agricoli din România, care consideră pământul principalul mijloc de producţie al României şi se opune înstrăinării lui:

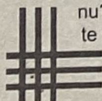
"Dacă s-au făcut greşeli în timpul negocierilor privind aderarea, trebuie reparate imediat. Altfel vom ajunge să călcăm pe pământ străin în propria ţară. ***Se impune aşadar iniţierea unui set de acte normative care să stopeze vânzarea terenurilor agricole către străini şi să protejeze fermierii români*** *în aşa fel încât capitalul românesc să fie sprijinit cu prioritate."*

Greşelile din timpul negocierilor constau într-o prevedere a tratatului de aderare despre care, sincer, nici nu ştiam că există. Respectiva prevedere interzice vânzarea terenurilor din România către străini, având în aparenţă doar un singur punct slab, şi anume că expiră la sfârşitul anului următor!

"Reparaţia" propusă de preşedintele LAPAR ar fi simplă: să se prelungească acest termen, sau chiar să se permanentizeze interdicţia. Se pare că, de curând, acest punct de vedere a câştigat şi sprijinul ministrului Agriculturii, Stelian Fuia, care a declarat chiar că MADR încearcă să modifice tratatul de aderare la UE.

Dar... amândoi greşesc: străinii pot cumpăra terenuri, ba chiar au cumpărat deja mari suprafeţe, deci călcăm deja pe pământ străin în propria ţară.

Singura condiţie care li s-a pus este să aibă firme înregistrate în România. Au. Asta ca să nu mai vorbim de cei 800.000 de evrei cu dublă cetăţenie (israeliană şi română) care s-ar putea refugia în România, informaţia fiind transmisă de dl. Tudor Barbu la OTV. (Puteţi afla, tot din

acest număr, şi ce scandal a ieşit pentru că a îndrăznit să spună aşa ceva.)

Iar dacă vă gândiţi că un străin ar fi incomodat de formalitatea înscrierii la fisc în România, adică de obligaţia de a plăti impozit statului român... nu gândiţi bine. De fapt, ţara noastră, tehnic vorbind, seamănă cu un "paradis fiscal". Nu vrem să spunem că ar fi impozitele mici (nu am înnebunit, Doamne fereşte!), dar credem că statul încasează mai puţin de jumătate din impozitele care i s-ar cuveni: un paradis al evaziunii fiscale, dacă doriţi. În orice caz, având în vedere atitudinea pronunţat "străinofilă" (am vrut să spunem "trădătoare") a politicienilor, este clar pentru cine este acest paradis.

Aşa că reparaţi mai degrabă poarta de la stână, că lupul a intrat de alaltăieri!

(Sursa: Mediafax, 20.03.2012 - *"Patronat: **Pământul este principalul mijloc de producţie al României şi nu trebuie înstrăinat**"*)

***

Modelul american: "să trăiţi bine"

Globalizarea, urmaşa cosmetizată, dar încă hâdă, a internaţionalismului comunist, ne joacă anul acesta un asemenea renghi, că ar fi de râs dacă n-ar fi de plâns. **2012 este un fel de *"an electoral mondial"*!**

Nu, nu vă speriaţi, nu s-a instaurat în mod oficial Noua Ordine Mondială. Nici nu se apropie alegerile chiar în toate ţările din lume, însă vor fi alegeri în SUA şi unele ţări din UE, inclusiv în România. (La noi, doar parlamentare, pentru că ultima Constituţie a desincronizat alegerile parlamentare de cele prezidenţiale - poate că românii se simt mai bine în campaniile electorale, se repară mai multe străzi etc.) O să vedeţi în continuare la ce poate duce acest "fleac".

Alegeri, deci populism, o aparentă depăşire a "crizei", poleită cu măsuri care vor genera o prosperitate nesustenabilă, însă negreşit vor agrava sărăcia după alegeri: iată noul "model american". *Bate vântul prin frigider, ne tot caută creditorul să ne ia şi chiloţii din fund, dar hai să tragem un chiolhan cu ultimii bani din casă, că după aceea mai vedem noi...* - asta în multe ţări importante, simultan, o paranghelie internaţională!

Barack Obama, într-un clip electoral, "The road we've traveled" ("Drumul pe care l-am parcurs"), afirmă că America a ieşit din recesiune, că a depăşit tot ce a fost mai rău, uitând că a trecut pe lângă falimentul oficial al ţării sale.

Ce face Obama, când datoria Statelor Unite bate în fiecare lună recordul istoric stabilit luna trecută?

Tipăreşte bani, adică fabrică inflaţie: mai multe hârtii, care în total vor corespunde aceleiaşi economii reale cu probleme, deci fiecare hârtie va valora mai puţin. Ba chiar şi mai puţin, pentru că, în timp ce se aruncă acest praf în ochii prostimii, nu se mai gândeşte nimeni la soluţii reale şi situaţia se înrăutăţeşte.

Noul "model american" a fost primit cu braţele deschise şi în UE, favorizat mai ales de sincronizarea alegerilor: populism la ei, populism şi la noi, inconştienţă şi ipocrizie pe toate meridianele! Este, desigur, un vânticel în pânze şi pentru marinarul nostru, care abia aştepta un pretext pentru a se arăta generos, că nu mai încetează odatăăia din "stradă" să-l strige pe el, javra ordinară, să iasă afară!

Dar aici nu este vorba nici de Băsescu, nici de clasa politică din România. Toţi incompetenţii din UE (a se citi "trădătorii propriilor naţiuni") au început să răsufle uşuraţi că "banii nu mai sunt o problemă". În acest context reproducem declaraţia unui economist de şcoală nouă (la care nu se mai învaţă chiar nimic, s-ar părea), Cristian Dinulescu:

*"Rezolvarea crizei a durat atât de mult pentru că europenii nu aveau pus la punct **mecanismul de temperare a inflaţiei generat de tipărirea de monedă, aşa cum îl au americanii.***

Oficialii europeni au împuşcat doi iepuri deodată: au rezolvat, măcar pentru moment, criza financiară din zona euro şi, pe de altă parte, au reuşit să impună pactul fiscal de stabilitate - un document controversat, dorit încă de acum câţiva ani, şi care a fost imposibil de aplicat înainte de criză".

Doamne, cât de bine o face pe prostul, mai că ne vine să-l credem! Deşi, să ni se ierte dacă mergem chiar mai departe cu insulta, domnia sa nici măcar nu ştie să o facă pe prostul cum trebuie - nu este destul de deştept.

Să luăm **gogoşile şi fanteziile** pe rând şi să le umplem (ca să ne menţinem în cadrul unei terminologii culinare) cu rahat.

(1) Nu există şi nu va exista niciodată un "mecanism de temperare a inflaţiei generate de tipărirea de monedă" (şi acestui domn i-am corectat două greşeli de gramatică - barba jos!).

Creşterea masei monetare fără o creştere proporţională a economiei produce, nemijlocit, inflaţie. O ştie orice guvernator de bancă naţională (deşi acum se prefac toţi, inclusiv al nostru, Isărescu, că nu ar şti) şi ar trebui să o ştie până şi un economist de rând (dar nu şi dl. Dinulescu).

(2) Rezolvarea "măcar pentru moment" a crizei este o asigurare în plus că atunci când va veni scadenţa finală (care nu va mai putea fi evitată prin asemenea scamatorii de doi... dolari), prăbuşirea va fi cruntă. Nu va mai fi doar un tsunami de falimente, concedieri şi "austeritate" până la inaniţie, ci război civil şi război mondial!

(3) În fine, impunerea "documentului controversat", pentru care a fost nevoie de criză ca să se poată aplica, deşi era "dorit încă de acum câţiva ani"...

Dorit de cine, de Ocultă? Şi dacă acum Oculta îşi face toate mendrele cu noi, prăpădiţii, dumneata te bucuri?

Când se iscase, acum câteva luni, acel "curent de opinie" conform căruia se impunea crearea Statelor Unite ale Europei (la care aderase imediat şi dragul nostru Băsescu), era tot un act "controversat" şi "dorit", dar care necesita o criză violentă ca să poată fi impus, de "dorit" ce era! Apoi, "entuziaştii marii uniri" au lăsat-o baltă - toţi deodată, ca la un semn - în clipa următoare se auzea doar musca. Ce s-a întâmplat? A fost un fel de sondaj spontan de opinie, s-a luat pulsul popoarelor europene şi s-a constatat că încă ar fi în stare să se opună.

După aceea, s-a vorbit, mai voalat, despre unificarea fiscală, care, oricum, nu are nici un sens decât ca etapă premergătoare înfiinţării SUE. "Controversat", la rândul lui, şi "dorit" de mama focului, şi acest act a întâmpinat rezistenţă, dar mai slabă, pentru că nu sună la fel de înspăimântător precum "Statele Unite ale Europei". Totuşi, suficientă pentru a fi cel puţin amânat.

Iar în final, tot ce s-a putut face a fost un pas şi mai mic (dar care pregăteşte unificarea fiscală), numit "pactul fiscal de stabilitate", care va justifica pe viitor orice strângere de şurub, austeritate şi mama austerităţii.

Acum, să ne punem mâinile în cap şi să dăm cu el de pereţi: spiritul rigid şi nemilos al acestui pact de stabilitate se contrazice flagrant cu cealaltă mare "reuşită", tipărirea iresponsabilă de bani fără acoperire, ca o supradoză de laxativ administrată concomitent întregii Europe! În concluzie...

(4) Nu au fost împuşcaţi doi iepuri, ci bătuţi cap în cap până li s-au amestecat creierii şi li s-au înnodat maţele. Să vină dracului Protecţia Animalelor!

(Sursa: www.dailybusiness.ro, 22.03.2012 - ***"Votul bate criza! Cum ar putea ascunde politicienii recesiunea sub preş"***)

***

Un pesedist "şovăie" în recunoaşterea holocau$tului - teatru absurd

DAN ŞOVA (senator şi purtător de cuvânt al PSD): "[...] ***pe teritoriul României nici un evreu nu a avut de suferit*** *şi asta se datorează lui Antonescu* [...]".

VICTOR PONTA (preşedintele PSD): "[...] ***evident mi-am cerut şi eu scuze, în numele PSD***, *şi-a cerut şi el scuze.* ***Cred că trebuie să plătească pentru gafa pe care a făcut-o*** *[...] nu a avut nici un fel de intenţie, pur şi simplu a dat un răspuns absolut stupid la o întrebare [...] eu cred că cineva care are o percepţie greşită asupra istoriei trebuie în primul rând să vadă realitatea, să vadă argumentele, fotografiile, probele cu ochii săi.*"

AUREL VAINER (preşedintele *Federaţiei Comunităţilor Evreieşti* din România): *"Am spus şi repet mâhnirea şi indignarea mea pe un tânăr senator al PSD.* ***Nu credeam că este în stare să dea o astfel de declaraţie în care neagă practic prezenţa holocaustului în România.*** *A spune că Antonescu ne-a salvat pe toţi evreii e atât de departe de adevăr!"*

MARIAN DARAGIU (preşedintele *Alianţei Civice Democrate a Romilor*): *"[...] ACDR se solidarizează cu reprezentanţii evreilor din România şi* ***cere instituţiilor statului să ia măsuri împotriva senatorului PSD Dan Şova****, pentru declaraţiile sale iresponsabile".*

DAN ŞOVA (încă senator, dar **deja fost** purtător de cuvânt al PSD): ***"Regret şi retrag afirmaţiile făcute.*** *În completarea declaraţiilor pe care le-am făcut în legătură cu exprimarea nefericită din cadrul emisiunii doresc să precizez că regret profund cele afirmate şi retrag orice mesaj ce ar putea aduce cea mai mică atingere memoriei victimelor holocaustului din România."*

Tot acest **circ** a durat două zile, **de pe 5 pe 7 martie a.c.**

Oare de ce? Într-o epocă a comunicării instantanee, nu ar fi trebuit să depăşească intervalul necesar pentru a pronunţa vorbele de mai sus. Deşi pe acestea, ce-i drept, le-am scurtat substanţial, din grijă pentru eventualii nonconformişti care ar citi "Cuvântul Legionar" la volan: cum ar fi dacă aceştia ar adormi în trafic, provocând accidente?

În fine, cert este că, pe viitor, mecanismul de taxare a "ereziilor" se va perfecţiona: imediat după comiterea gestului incriminat, veţi afla prin SMS că amenda v-a fost deja extrasă din cont, iar sistemul GPS vă va indica automat calea cea mai scurtă către penitenciarul la care aţi fost repartizat...

Bravo, d-le Şova, vedeţi că prea multă "grevă" strică? Păi, aţi fi suferit de un asemenea somnambulism verbal dacă vă odihneaţi cum se cuvine în băncile Parlamentului? Şi apoi, ce faceţi, luaţi lecţii tocmai de la Băsescu? Şi pe el îl mai apucau, total necontrolat, de cum se vedea la televizor, simpatiile pentru Mareşalul Antonescu...

Oricum, nu ne încântă absolut deloc accesele "justiţiare" ale unui pesedist.

Un negaţionist serios ar trebui să se prezinte cu totul altfel. **Ernst Zundel, de pildă, când s-a prezentat mai demult la procesul de "erezie", adusese cu el maldăre de documente, dovezi peste dovezi** (desigur, nu dintre acelea care îi plac d-lui Ponta), avea o ţinută respectabilă. Deşi, până la urmă, nimic nu i-a fost de folos, că tot a înfundat puşcăria.

Dar să intre dl. Şova în studioul TV cu mâna în buzunar şi, în timp ce se transmite în direct, să-l ia gura pe dinainte, fără nici o intenţie, dacă ar fi să-l credem pe şeful PSD, aşa ceva este curat diletantism. Aşa păţesc cei care au obţinut succesul cu prea multă uşurinţă: ajung să se creadă cineva, deschid gura cu emfază, sunt reduşi la tăcere în câteva clipe, după care se umilesc în ultimul hal pentru a nu-şi pierde poziţia.

Senatorul recalcitrant a fost trimis disciplinar la Muzeul holocau$tului din Washington, de unde ar trebui să se întoarcă spăşit şi cu hotărârea fermă să nu mai "greşească" niciodată.

Poate, ne gândim noi, d-lui Şova i-ar prinde bine şi o tură de bocete la Zidul Plângerii din Ierusalim. Cei care se pretează la aşa ceva ajung apoi preşedinţi, prim-miniştri sau în alte funcţii înalte, în orice caz mult mai profitabile decât cea de umblător cu vorba în numele unui partid din opoziţie. Care s-a şi dezis de el... **(continuare în pag. 7)**

Redacţia

"TOB ŞEBEGOIM HAROG!" (continuare din pg. 1)

Ce amplifică însă până la paroxism absurdul situației?

Atenție: orice om, orice grup, orice organizație, orice societate, orice populație ar îndrăzni să se exprime, ar deveni ținta condamnării globale şi, eventual, "beneficiara" unor sancțiuni economice şi politice mai mult decât drastice.

Cine este absolvit de obligația respectării legilor universal valabile în sensul celor pe care le voi prezenta?

Israelul şi toți beneficiarii protecției oferite de umbrela diversiunilor şi a inconştienței universale.

Iată despre ce e vorba: **într-o publicație "am descoperit" nişte lucruri uluitoare privind poziția evreilor în relația cu neevreii, poziție impusă şi justificată de religia iudaică**, prin moştenirea imperativelor originare şi prin interpretarea lor de către voci ultraautorizate şi autoritare.

Ideea total nejustificată, ca să nu spun idioată, că au existat şi există împrejurări care să îndreptățească poporul evreu la aplicarea în relație cu ceilalți a unor tipare individual valabile, stârneşte şi amplifică o stare de nemulțumire şi aversiune în plus, de care lumea se putea lipsi.

Lumea? Dar oare stârnirea permanentă a sentimentelor anti-evreieşti nu face parte din arsenalul de luptă al acestora pentru menținerea unor forțe centripete având ca scop păstrarea unității şi a identității acestui popor? Vom mai vorbi.

Să începem cu titlul de-a dreptul şocant: ***"PE CEL MAI BUN DINTRE GOIMI SĂ-L UCIZI!"*, ÎNDEMN TALMUDIC** pe care-l percepi cu groază şi care, suntem convinşi prin proprie experiență, că **nu are conotații de operetă sau de bravadă nejustificată - mă refer la asasinarea ritualică a unui membru al familiei, Corneliu Zelea-Codreanu, ca un exemplu.**

Luând cunoştință de această regulă, îmi zboară gândul la două lucruri: să fie oare un avertisment pentru păstrarea unei poziții cel puțin neutre față de pretențiile evreieşti?

Al doilea lucru la care m-am gândit a fost legat de posibilitatea de a gândi şi alții în acest fel şi de a-şi face public opțiunea, care ar fi reacția evreimii la orice nivel, "de la opincă la vlădică", dacă o religie, o concepție politică şi-ar însuşi acest punct de vedere, prin dreptul la egalitate între națiuni trâmbițat până la exasperare de iudeo-democrație: "pe cel mai bun dintre evrei să îl ucizi!"?!

Eu unul, educat în spirit creştin şi în spirit legionar, nu aş putea niciodată să gândesc în acest fel. M-aş simți înjosit şi murdar.

Mişcarea Legionară căreia îi aparțin prin naştere şi educație, cu toată prigoana la care a fost permanent supusă, şi cu toată dificultatea de a ține sub control un milion de membri şi simpatizanți, fără discuție afectați într-un fel sau altul, direct sau indirect (prin autorizații) de prezența şi comportamentul etnicilor evrei, nu poate fi acuzată că ar fi aplicat îndemnul la ucidere!

Desfid pe oricine îşi închipuie că ar putea să-mi demonstreze contrariul. Cât a trăit Căpitanul, nici un evreu nu şi-a pierdut viața din cauza vreunui legionar!!

Cât despre influența concretizată în asasinate şi masacre, începând de la prefectul Manciu de la Iaşi (1924) care, după ce stâlceşte în bătaie zeci de elevi de liceu, chiar şi din clasele inferioare, primeşte cadou o limuzină americană de la Comunitatea Israelită din Iaşi, şi până la Elena Grunberg Wolf - Lupescu care-l conduce (din umbră) pe regele criminal Carol al II-lea, ne duce cu gândul la aplicarea preceptelor religiei iudaice împotriva Mişcării Legionare.

Culmea absurdului, căci vedem bine că absurdul înlocuieşte permanent logica şi normalul în gândirea şi comportamentul decidenților destinelor evreieşti, ura şi o dorință sangvinară de răzbunare, după masacrele din Basarabia anilor 1940-1944, după genocidul aplicat poporului român în perioada 1944-1964, continuă să țină prioritatea pe scena ambițiilor evreieşti.

Ca să "oficializez" cele de mai sus, având în vedere spiritul meu jucăuş, voi

face o "provocare" în justiție pentru a "penetra" opinia public: ***voi cere aprobarea înființării unei asociații,*** *fundații, sau chiar partid politic cu caracter evident legionar,* ***care să cuprindă în statut propoziția din Talmud întoarsă în defavoarea evreilor: "Pe cel mai bun dintre evrei să îl ucizi";*** *bănuiesc izbucnirea unui scandal, eventual din partea "Federației" sau a C.N.D.C., loc suficient* ***pentru a pretinde analizarea problemei începând cu sursa de inspirație, care ar trebui condamnată oficial pentru incitarea la crime interetnice.*** *Voi aştepta cu răbdare verdictul care să condamne în justiție Talmudul.*

Dar să mergem mai departe: de zeci de ani se străduiesc domniile lor "să ne bage în cap" că tot răul provocat de regimul nazist se trage de la concepția rasei superioare germanice, lucru care se pretindea că este un motiv suficient de puternic pentru a aplica orice măsuri împotriva popoarelor de "rasă inferioară". Această concepție, condamnată pe toate tonurile de către propaganda iudaică şi iudeo-comunistă, se ştie că a fost rodul gândirii viitorului dictator al Germaniei, Adolf Hitler, în perioada dintre primul şi al doilea război mondial.

Bineînțeles că nu este o invenție a sus-numitului, dar acesta se străduieşte să o pună în practică.

Că poporul evreu îşi însuşeşte această concepție declarată chiar de domniile lor criminală, nu este o surpriză.

Ne-am obişnuit să spunem, mai în glumă, mai

în serios "poporul ales": *poate că domniile lor, cu subtilitatea pe care doar uneori o mai practică, ne-au obişnuit cu ideea, inițial ca un fel de glumă nevinovată;* ***când faci însă cunoştință cu regulile care dirijează această concepție, "ți se cam face părul măciucă".***

Constați că domniile lor respectă punct cu punct aceste imperative şi devii din ce în ce mai conştient de sensul manevrelor - de data aceasta lipsite de subtilitate, ca să nu zic "brutale".

Constați că aceste "legi" promovate de religia mozaică nu sunt nici pe departe nişte fantezii. Ele au o aplicabilitate şi contondență care deja ne conduce şi ne influențează viața într-o măsură inacceptabilă.

Citat: *"de vei asculta cu luare-aminte glasul său, şi vei face toate câte-ți poruncesc, şi de vei păzi legământul meu, îmi vei fi poporul ales dintre toate neamurile, că al meu este tot pământul, iar voi îmi veți fi preoțime împărătească"* (Ieşirea 23,22).

Talmudul radicalizează această "ofertă":

- "***Dumnezeu îşi arată măreția numai în mijlocul evreilor***" (Berahot 7A).

- ***„Cine loveşte un evreu se face vinovat de crimă, căci e ca şi când i s-ar da o palmă lui Dumnezeu".*** (Sanhedrin 58b).

- ***„Peste tot unde se aşează evrei, trebuie să devină stăpâni, iar de nu vor fi stăpâni deplin, atunci să se considere ca în robie sau în surghiun; chiar de vor ajunge la cârmuirea cetăților dar nu le vor stăpâni în întregime, neîncetat să strige: Jale! Grozăvie!*** (Sanhedrin 104C)".

Fără discuție, pentru nişte erudiți în materie citatele mele sunt departe de a mai şoca; mărturisesc, nu este cazul meu şi al multor milioane de români.

Apreciați caracterul rasist al citatului următor:

"***Numai evreilor li se cuvine denumirea de oameni; neevreilor nu li se cuvine această denumire, ci aceea de animale"*** (Baba Barta 114b).

Domnilor, Adolf Hitler a fost mic copil pe lângă domniile voastre! Totuşi, nimeni nu reacționează în fața acestor concepții?!

„Sufletele de goimi (neevrei) sunt de o cu totul altă natură, fireşte inferioară. Toți evreii sunt de la natură buni, toți goimi sunt de la natură răi. Evreii sunt încununarea creației (divine), pe când goimii reprezintă drojdia, scursura ei." (rabin contemporan, Schneur Salman, din Frankfurter Allgemeine Zeitung din 11.03.1944, pag. 14)

După acest citat oribil şi rasist 100%, apărut într-un ziar german, te întrebi la ce grad de îngenunchere a ajuns Germania!

„Atunci când domnul Dumnezeul tău te va duce în pământul la care mergi să îl moşteneşti şi va izgoni de la fața ta neamurile cele mari şi multe... şi le va da Domnul Dumnezeul tău în mâinile tale şi le vei bate, atunci să le nimiceşti, să nu faci cu ele legământ, şi să nu le cruți... să nu le cruțe ochiul tău şi să nu slujeşti Dumnezeului lor..." (Deuteronomul cap 7;c7 şi 12,1-4;20,10-18 etc.)

Aş desprinde de aici **ideea prostească a unei posibilități de conviețuire**, de stabilire a unei "înțelegeri între invadatori şi invadați".

Iată cum se justifică uciderea, distrugerea, genocidul împotriva palestinienilor: *"uciderea palestinienilor este îndreptățită, deoarece sângele evreilor şi al neevreilor nu pot fi socotite ca având acelaşi preț."* (rabin Ytzhaak Ginsburg - citat în „Globe and Mail" din Toronto, la 03.06 1986)

„Un milion de arabi nu valorează cât unghia de la degetul mic al unui evreu" (rabin Yaacov Pemina, London Times, 28.02.1994, pag.1

Să revenim însă la fondul problemei, care reprezintă cheia de boltă a necesității imperioase de existență a Mişcării Legionare.

Sper că din cele de mai sus se poate trage concluzia cu mare uşurință că ofensiva Mişcării a avut la origine defensiva în fața atacului total al evreimii, de cucerire (a se citi "de înrobire") a poporului român.

Dacă sunt români care, luând cunoştință de preceptele care conduc ofensiva necruțătoare a evreimii împotriva a tot ce nu este evreu, şi mai pot considera activitatea Mişcării Legionare ca fiind brutală, şi de o agresivitate nejustificată, vom fi total dezamăgiți.

Am pronunțat cuvântul "agresivitate" şi trebuie să îi explic sensul în context: agresivitatea concepțiilor Mişcării Legionare s-au manifestat şi se manifestă la nivelul teoretic prin radicalitatea, prin fermitatea manifestată în fața oricărui fapt având conotații anti-naționale.

(continuare în pag. 7)

BĂSESCU "CU FAŢĂ UMANĂ"

S-a schimbat ceva.

S-a schimbat ceva?! Ce?

Nimic.

Ultimele trei luni au fost, sau **au părut**, pline de evenimente.

Pentru un scurt răstimp poporul român nu a mai lăsat obişnuita impresie de turmă letargică, dar, dacă tragem o linie, altceva decât această **efemeră trezire** nu se poate marca la capitolul succese. În schimb, amăgiri cu duiumul...

Dacă tragem o linie? Păi, chiar aşa o să facem! Hai să vedem ce s-a obţinut în urma protestelor începute în ianuarie şi care continuă, deşi fără impact mediatic, mulţumită perseverenţei unui număr mic de oameni care nu vor se dea bătuţi.

Linie:

1. Ne-am "răcorit"

Da, cu adevărat a însemnat ceva să le putem spune, de la obraz, ce avem pe suflet. Să-i facem "javră", "chior", "pitic", "blondă", "târfă", precum şi lucruri mai serioase, cum ar fi "mafioţi", "trădători" sau "criminali".

Un loc de (dez)onoare îl ocupă şi Roberta, fără nume de familie, pe care cineva - să-i dea Dumnezeu sănătate! - s-a gândit să o implice în spectacol: manifestanţii erau puţini, dar parcă deveneau mai mulţi prin simpla aluzie la cel mai notoriu abuz de numărare a parlamentarilor prezenţi la vot, comis acum câteva luni de mai sus numita (de Anastase este vorba). "*Suntem 500.000. Ne-a numărat Roberta.*"

Nimic nu va mai fi la fel, niciodată nu se va mai şterge pata de pe obrazul acestor oameni.

Oameni? Obraz? Ei, mai glumim şi noi... oricum, vor veni alţii, şi de fapt n-am scăpat nici de ăştia. "Băsescu la puşcărie?" Am auzit bine? Nu, era doar un slogan care cerea chestia asta, nu o afirma... păcat! Dar măcar Băsescu a fost umilit.

2. Raed Arafat a fost repus în funcţie

Continuăm să avem o părere bună despre acest om modest şi corect, care nici măcar nu şi-a făcut un titlu de glorie din sprijinul spontan al "străzii". Şi-a reluat activitatea de subsecretar la Sănătate, de unde nu am mai auzit nimic de el, pentru că nu face parte din telenovela politicianistă cu care mass-media ne hipnotizează în permanenţă.

După ce îl tratase în mod public ca pe un preş, preş...edintele a fost silit să-l repună în drepturi. Poate şi să-i strângă mâna, deşi nu suntem siguri - cei din lumea medicală sunt mai pretenţioşi în materie de igienă!

A fost primul succes oficial al manifestaţiilor de stradă, a căror scânteie se pare că fusese chiar demiterea abuzivă a lui Arafat.

Apoi, desigur, protestele au continuat, nu pentru picătura care umpluse paharul, ci pentru tot restul paharului. Dar momentul a fost reţinut. Şi Băsescu umilit.

3. Guvernul Boc a făcut "poc"

Era şi cazul. "Elevul-model al lui Jeffrey Franks" a fost până la urmă lăsat corigent.

Nu prea ne păsa, totuşi, de el - era atât de evident o marionetă, încât pe lângă el Băsescu părea o personalitate... în fine, este discutabil.

În fine, nu a "căzut" doar Boc, ci guvernul Boc.

Dar de ce punem atâtea ghilimele, ne place cum arată în pagină? Nu, ele au un rost: păi "blonda şi piticul" sunt bine-mersi, ocupă funcţii înalte atât în PDL, cât şi în stat (de vreme ce partidul lor nu a căzut de la putere), doar că nu mai sunt miniştri. Udrea nu a ajuns nici "pe centură", nici "pe spate" sau în vreo altă poziţie conformă cu obscenităţile pe care "strada" i le-a aruncat în cap cu lopata. Iar Boc, oriunde ar fi... nu se vede: este prea mic! A, scuze: este şeful PDL.

Este cazul să inserăm aici, pentru a păstra ordinea cronologică, o informaţie făcută publică mai recent, şi anume că primul căruia i s-a oferit postul de premier în epoca post-Boc (vă place cum sună?) ar fi fost Victor Ponta.

Băsescu a încercat, evident la o scară mult mai mică, tactica lui Carol al II-lea, care punea prim ministru pe câte unul din opoziţie, pentru a-şi dezorganiza adversarii. Dl. Ponta este considerat - în mod nejustificat, spunem noi - unul dintre polii opoziţiei anti-Băsescu, deci aţi înţeles: dacă ar fi acceptat, ar fi fost de râsul curcilor! Bineînţeles, preşedintele PSD a refuzat, ceea ce, de la începutul evenimentelor, este prima greşeală pe care acesta NU a făcut-o. Măcar pentru atât, bravo Ponta.

Deşi nu într-un mod atât de public pe cât s-ar fi cuvenit, **Băsescu a fost din nou umilit.**

4. "Ne conduce SIE"

După episodul Ponta, Băsescu a găsit un nou mod de a ne da peste nas: ***Vreţi un guvern mai rău decât ăla pe care l-aţi huiduit?*** Nu? Nu mă interesează, asta o să aveţi. ***Ce ziceţi de un evreu sionist,*** *pe care l-am scăldat o vreme şi pe la SIE?* ***Na-ţi Ungureanul, neamule!***

Şi, în paranteză fie spus, mutrele de infractori cu deficienţe mentale ale membrilor "cabinetului Ungureanu" formează un grup aproape neverosimil. Cu greu i-ar fi putut aduna cineva pe toţi laolaltă, altfel decât de-al dracului, şi asta chiar dacă ţinem cont că trebuiau luaţi din infectul partid PDL.

Dar să revenim la "*poc-poc-poc, Ungureanu după Boc*".

Vă place viteza nebună cu care agentul străin cocoţat în fruntea guvernului îşi mişcă ochii în toate părţile? Se uită după o muscă? După mai multe? Adună informaţii chiar şi în timp ce vorbeşte la televizor, unde, dacă tot am adus vorba, se manifestă mai arogant decât trei Băseşti la un loc?

Gluma este glumă, dar, spre deosebire de multe alte personaje cu care scena politică ne-a "bucurat" privirea, pe acest Ungureanu nu îl considerăm un insignifiant, ci un duşman capabil. Este un **element cu adevărat periculos,** a cărui funcţie reală în Serviciul de Informaţii Externe a fost aceea de spion infiltrat. Dar, dacă nimeni nu a vrut să-l asculte pe fostul purtător de cuvânt Ulieru... iată că acum "ne conduce SIE".

Chiar SIE ne conduce? Am vrea noi... ***România, trezeşte-te, te conduce MOSSAD!***

Totuşi, ca să încheiem şi acest punct în acelaşi ton cu celelalte: aducerea lui Ungureanu la Palatul Victoria va însemna, aproape sigur, sfârşitul lui Băsescu. Mihai Răzvan Ungureanu (sau cum l-o fi chemând cu adevărat) nu este o jucărie pe care să o bagi înapoi în sac după ce te-ai săturat de ea, ci mai degrabă una care te bagă ea în sac după ce s-a săturat de tine.

După ce şi-a bătut joc zdravăn de ţară, poate mai mult decât oricând, numind acest premier, Băsescu VA FI umilit. Rău de tot.

5. Regaliştii au întrerupt discursul prezidenţial

După primele zece zile de proteste, în care parcă ar fi stat ascuns într-un buncăr, Băsescu a reapărut la televizor, încercând să mai dreagă busuiocul. Culmea este că, în afară de ochii pungiţi ("*banii de Cultură i-ai dat pe băutură!*"), prestaţia lui pe sticlă a fost tot ca înainte. Pentru telespectatorii mai superficiali, a salvat destul de bine aparenţele.

Totuşi, grandioasa relansare a "superstarului" Băsescu trebuia să fie discursul din Parlament, anunţat pentru 7 martie - la care, să ne scuzaţi, dar nu ne-am uitat, iar acum ne pare rău, pentru că am fi avut ce vedea: un grup mic dar inimos, de regalişti, nu a ratat ocazia şi i-a adus lui Băsescu "strada" mai aproape. I s-a strigat "demisia!" şi i s-au aruncat bileţele de dragoste de la balcon, dintre care cel mai bun a fost următorul:

"Traian Băsescu, întâiul şi ultimul prin dizgraţia lui Dumnezeu, *furtul voturilor membrilor naţiunii în viaţă şi a celor trecuţi la cele veşnice, preşedinte al României, la toţi de faţă şi viitori să trăiţi bine!*" Este o **parodie a vechiului mesaj regal** de pe toate documentele, care se termina cu "la toţi cei de faţă şi viitori, sănătate".

"Sănătatea", pentru că între timp a devenit înjurătură în limba română, a fost înlocuită cu "să trăiţi bine" (tot un fel de înjurătură, dar cu dedicaţie specială...).

Băsescu şi-a întrerupt nepreţuitul discurs şi a încercat să o dea pe glumă, în stilul lui mitocănesc, cu care acum câţiva ani îşi închipuia că "face epocă": le-a răspuns râzând: "Bine, aşteptaţi să îmi termin cuvântul... Domnilor, mergeţi la dânsul şi chemaţi-l" (către o persoană care striga "Regele Mihai"). Dar râdea forţat.

Regaliştii au fost evacuaţi, după care Băsescu a luat discursul de unde rămăsese şi l-a dus până la capăt. Dar nu vom şti niciodată ce culoare avea faţa lui: roşu? galben? albastru? toate împreună? mov cu picăţele verzi? Băsescu a fost, din nou, umilit.

6. Băsescu "măreşte salariile"

Parcă şi vedem scris în Constituţie, cu litere de o şchioapă: "*Art. 1. Preşedintele României poate creşte salariile bugetarilor, dacă acordul cu FMI o permite*".

În ultima vreme, insolenţa băţoasă a marinarului pare să se fi înmuiat puţin, poate şi ca un efect întârziat al celui mai radical mesaj anti-Băsescu pe care l-am văzut vreodată - fotografia există pe internet: o doamnă simpatică ţine o pancartă pe care scrie **ceva imposibil de reprodus, dar care începe cu "*Băsescu, România îţi dă*".**

În fine, înmuiat, cum spuneam, Băsescu a început să se simtă "vinovat", "dator" să mai îndulcească pastila prea amară dată românilor etc. Ce atâta vorbă lungă: a anunţat că anul acesta vor creşte cât de cât salariile bugetarilor şi lucrurile vor fi din nou ca în... "vremurile bune"!

Că atâţia bugetari au fost aruncaţi în şomaj, că unii au emigrat, alţii au murit de foame sau de supărare, că unul a murit chiar în faţa spitalului care tocmai se desfiinţase... ce mai contează, dacă Băse "măreşte salariile"?!

Economia nu reflectă, nu susţine această creştere, deci vor fi bani inflaţionişti, pe care BNR s-a şi apucat să-i tipărească fără nici o acoperire - mai este cazul să explicăm acest lucru?!

Dar... "ce a fost mai greu a trecut" şi de acum o să fie "bine". Bine de tot. Şi apoi, ca să nu fiţi trişti, şi răul a folosit la ceva. Pentru că urmează bomboana de pe colivă: dacă nu treceam la "austeritate" în 2010, acum eram mai rău decât Grecia... **Păi, chiar o ducem mult mai rău decât grecii!**

Ei au sărit ca arşi, s-au luptat pe viaţă şi pe moarte, pe când la noi doar se bombănea anemic. Pur şi simplu, nu s-au lăsat atât de uşor batjocoriţi ca noi. Protestatarii din Grecia au ajuns până şi să arunce cu sticle incendiare, ca să nu li se reducă salariile, pensiile şi ajutoarele sociale mult, mult mai mari decât cele din ţara noastră, pe care statul grec le asigura până de curând. Circula şi gluma aceea (nu ştim dacă vreun grec a spus-o efectiv unui român): ***"La voi, în România, protestele sunt organizate de UNICEF? Păi la noi o manifestaţie cu mai puţin de o sută de răniţi se cheamă protest paşnic."***

Aduceţi un grec în România, care "nu a ajuns atât de rău ca Grecia", iar acela va muri aici de foame mai repede decât ar muri de frig în Alaska!

O vom repeta până ne pierdem glasul: "austeritatea" impusă de FMI nu a făcut, nici în România, nici în Grecia şi nicăieri în altă parte, decât rău. Dar acum, după ce ţara noastră "a evitat derapajul" (***este deja în pom, ce să mai derapeze?***) şi după ce "economia a crescut" (***merg mai bine investiţiile străine, acum că nu mai mişcă nici un fel de concurenţă locală***), tătuca Băsescu scoate slănina din frigider şi vă taie la toţi câte o felie groasă. ***Să trăiţi bine, mânca-v-aş oasele dolofane!***

Acestea fiind spuse, **vi se pare că Băsescu a căpătat "o faţă umană"?**

Nu, nici pomeneală, faţa lui este o grimasă indescriptibilă, de frică amestecată cu furie, pentru că în ultima vreme, aşa cum şi singur s-a văicărit, a îndurat umilinţa vieţii lui.

Ceea ce vedeţi este spatele: a făcut stânga împrejur şi se pregăteşte s-o taie.

Ştefan Hâncu

"AM FOST LEGIONAR... ÎNTR-O JOI!"

Oricine cunoaşte cât de cât doctrina legionară se va simţi zgâriat pe ureche de cuvintele ***"legionar independent"***, ***"cuib autonom"*** şi altele cu aceeaşi semnificaţie. Este ca şi cum ai spune că eşti preot ortodox, independent de Biserica Ortodoxă!

Să ne imaginăm patru cuiburi dintr-o localitate, ostile unul altuia, fiecare făcând parastas Moţa-Marin, la aceeaşi biserică şi la aceeaşi oră, dar privindu-se chiorâş, fără să se salute! Oribil! (S-a întâmplat chiar anul acesta... Cred că Moţa şi Marin s-au răsucit în mormânt...)

Care e, de fapt, **esenţa "problemei":**

Chiar dacă eşti şef de cuib, nu simplu membru (sau, mai bine zis, mai ales dacă eşti şef), la noi trebuie să respecţi **normele de conduită legionară** (toate): legionarul nu se îmbată, nu face afaceri necinstite, nu trăieşte din pensia mamei, trebuie să-şi ajute camaradul căzut în nenorocire, răspunde de banii încredinţaţi, nu bârfeşte şi nu acceptă să i se şoptească la ureche, vine în fiecare an în tabăra de muncă legionară, îşi ţine regulat şi corect şedinţele de cuib etc.

Greu de tot pentru unii! Atraşi de legionarism doar pentru a avea sentimentul că fac altceva decât restul oamenilor, că sunt deosebiţi, dar neputându-se încadra în spiritualitatea ei, reproduc **aspectele formale. Şi** atunci **îşi fac un "cuib"... "independent"!** Astfel nu-i controlează nimeni, îşi acordă singuri note maxime (na-ţi-o ţie, dă-mi-o mie), iar părerea bună despre ei înşişi va creşte mereu, proporţional cu numărul vizitelor la Biserica Sf. Ilie Gorgani; dacă mai apar pe la Tâncăbeşti şi lasă o coroană cu numele *clubului*, se prezintă ca "legionari"... "liberi şi neatârnaţi"!

Legionar devii numai după educaţie şi activitate legionară de trei ani într-un cuib, şi doar dacă şeful tău decide că meriţi.

Paranteză: Au existat cazuri de-a lungul timpului când cineva a fost făcut legionar înainte de termen, ori pentru o activitate ieşită din comun, ori din slăbiciunea şefului de cuib ("săracul, e foarte bolnav dar totuşi face ceva treabă, hai să-l încurajăm!"; sau: "e bătrâior şi totuşi munceşte cot la cot cu tinerii, musai e om la locul lui, nu un zurbagiu", sau, sau, sau...). În general derogările s-au dovedit a fi fost dăunătoare bunului mers al organizaţiei, respectivul producând dezordine şi probleme şi demonstrând, cu vârf şi îndesat, că, dacă s-ar fi aşteptat termenul prevăzut în "*Cărticica şefului de cuib*", n-ar mai fi fost făcut legionar niciodată.

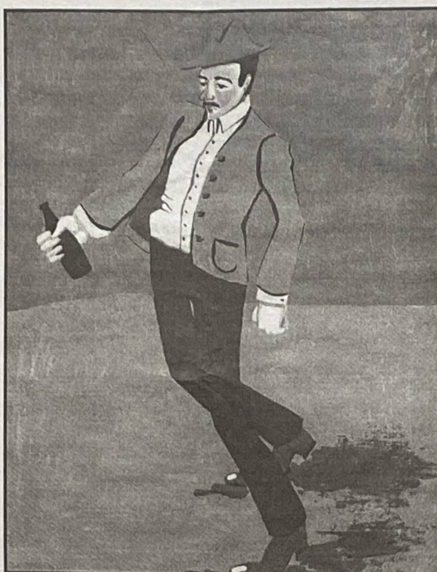
Dar lucrul **cel mai important**, pierdut din vedere de mulţi, este acela că, **odată devenit legionar, ai de dat nişte "examene" pentru a fi CONFIRMAT ca atare:** ai de străbătut "muntele suferinţei" (examenul capacităţii de efort şi de sacrificare a comodităţii), "pădurea cu fiare sălbatice" (examenul curajului şi demnităţii) şi "mlaştina deznădejdii" (verificarea credinţei şi a statorniciei).

"Mlaştina deznădejdii" e, aşadar, încercarea DECISIVĂ, e verificarea **stabilităţii psihice** a legionarului.

"Numai acela care a trecut cele trei examene, adică peste muntele suferinţei, prin pădurea cu fiare sălbatice, şi prin mlaştina deznădejdii, şi a reuşit, este legionar adevărat.

Cine n-a trecut prin toate acestea nu se poate numi legionar, *chiar dacă este înscris în organizaţie, are insignă şi plăteşte cotizaţia."* (Corneliu Zelea-Codreanu).

Dar nu se poate avea pretenţia de la un legionar **căzut la examenul psihic (adică înecat în mlaştina disperării că "nimeni nu face nimic")**, să priceapă "Cărticica şefului de cuib", chiar dacă e scrisă într-un stil accesibil oricui. Nimeni nu este mai orb decât cel care nu vrea să vadă şi nimeni nu este mai surd decât cel care nu vrea s-audă, spune o vorbă din bătrâni. Dacă n-ar fi orb, ar vedea, negru pe alb, unul dintre principiile de bază ale Mişcării: ***"Nu spune: <<Nu voiesc să servesc Legiunea din cauză că cutare şef nu-mi place, nu este bun>>.*** *(...) poimâine vei fi tu, DACĂ prin munca şi credinţa ta neclintită şi prin capacitatea ta vei merita să fii, iar într-o bună zi se va putea găsi cel mai bun."* **(Corneliu Zelea-Codreanu)**

Dacă spui că eşti legionar şi dacă există o organizaţie legionară, nu ţine pretextul că "*nu se face nimic, se bate pasul pe loc, trebuie deci să-mi fac eu organizaţia mea*". Pentru că **nici un om normal care are deja jumătate de casă, nu lasă în părăsire construcţia ca să se apuce de alta!** Dacă acea organizaţie este deja constituită, are un ziar (cu o oarecare distribuţie în ţară), un sediu, un site, face în fiecare an câte o tabără de muncă plus diverse alte manifestări publice ocazionale (conferinţe, tipăriri şi lansări de carte legionară etc.), e aberant să pretind că "nu vin aici" (sau "plec de aici") pentru că "nu se face nimic" şi că "*voi face eu mai mult dacă îmi voi înfiinţa propriul grup*".

Ce vei face mai mult ca aici?!

1. *Vei strânge mai mulţi oameni?*

Dar nimeni nu te împiedică să aduci oameni, să înfiinţezi cât mai multe cuiburi!

DACĂ AICI n-ai putut aduce măcar un om, ce te face să crezi că vei aduce la tine acasă mai mulţi?! E vorba ca TU să-i aduni; or, tu eşti ACELAŞI!

A, dacă la tine acasă îţi permiţi să-i aduni pe alte criterii decât cele legionare – ceea ce aici nu e permis! – da, vei avea mai mulţi oameni. Dar nu potenţiali legionari!

Cunosc un tip simpatic şi bine intenţionat din dulcele târg al Ieşilor care, exasperat de faptul că nu putea coagula un cuib, a încercat să atragă tinerii oferind o gustare celor care veneau la şedinţa de cuib, cumpărând din banii proprii ţigări şi suc pentru cei care erau mai activi etc. (adică "stimulându-i" material). Rezultatul? Iaşiul era plin de afişe legionare, conferinţele se ţineau cu sala plină, se făceau chiar şi tabere de muncă. Dar în clipa în care omul, un mic întreprinzător, a dat faliment, a rămas fără "cuib", fără "legionarii" de circumstanţă! Odată cu banii a pierdut şi falşii "camarazi".

Dar să zicem că vei aduna nişte oameni; ce vei face cu ei? Îi vei putea educa? Cum, când tu însuţi nu ai reuşit să fii educat în spirit legionar şi când n-ai înţeles o chestiune ELEMENTARĂ, anume că **dezbinarea** dintre legionari **este totuna cu trădarea**?! (*"... dezbinarea legionarilor, lupta dintre dânşii, duce la victoria inamicului. Este aşa de grav acest lucru, încât Legiunea consideră asemenea fapte aproape ca o trădare. Cum? Pentru ambiţiile tale să distrugi Legiunea?"* - Corneliu Zelea-Codreanu).

De altfel, chiar şi moş Ion Roată ştia că "în unire stă puterea"...

2. *Îţi vei face şi tu un ziar?*

Păi dacă tu nu eşti capabil să produci decât câte o pagină pe lună, să zicem, pentru ziarul legionar existent, cum vei scoate tu un ziar, fie şi numai de opt pagini, lună de lună şi an de an, ani de-a rândul?!

3. *Vei organiza şi tu conferinţe, comemorări etc.?*

De ce nu te ocupi de organizarea lor AICI?!

Îţi trebuie propriul grup independent pentru atâta lucru?

4. *Îţi vei face un site?*

Dar de ce nu participi la îmbunătăţirea celui existent sau de ce nu faci un site conex, dacă te pricepi? Iar dacă nu, atunci ce mai discutăm?

5. *În sfârşit, eşti nemulţumit că organizaţia nu face fapte memorabile, măreţe?*

Atunci contribuie la extinderea organizaţiei!

Cum? A, aici e problema! (a se vedea punctul 1!)

ÎN CONCLUZIE: chiar dacă, vei ajunge, să zicem, să faci cât face organizaţia de unde ai plecat (sau unde nu vrei să vii) - care "nu face nimic" în opinia ta - practic, după propria-ţi logică, nici tu nu vei face nimic!! **Şi atunci, pentru ce-ţi trebuie altă organizaţie, ca să nu faci nimic?!**

Ne-am lămurit: tu - X-ulescu, Pixulescu - care pleci sub motivaţia că "nu se face nimic", eşti, de fapt, un **TRĂDĂTOR**: tu eşti cel care nu face dar arată cu degetul la alţii.

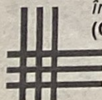
Pentru tine nici o muncă nu e destul de bună. În schimb, **nici un efort nu e suficient – dar când e vorba să-l facă altul!** Iar dacă ai făcut şi tu ceva, vrei statuie...

Pentru a deveni legionar (dacă şeful tău decide că meriţi), depui un **legământ** – care nu e faţă de X sau Y, faţă de şeful de cuib, personal, ci faţă de Mişcare, **de organizaţie**: "*Mă leg ca pentru dreptatea Patriei primejduite să înfrâng toate dorinţele şi interesele personale, ... mă leg frate cu voi să lupt pentru apărarea şi dezrobirea pământului strămoşesc,... în această luptă mă voi supune Legiunii Arhanghelul Mihail... şi* ***nu voi pleca dintre voi***". În consecinţă, atunci CÂND PLECI din organizaţie, eşti DEZLEGAT DE LEGĂMÂNT şi NU MAI EŞTI LEGIONAR – simplu ca "bună ziua"!

Deci nimeni poate pretinde că, odată plecat, îşi face el altă organizaţie legionară, **propria organizaţie legionară!** Îşi va face o organizaţie – da, dar nu legionară (chiar dacă el o va numi aşa)!

Dacă vă gândiţi că poate exista vreo asemănare între ruperea unui grup dintr-o organizaţie şi apoi crearea altei organizaţii, similare, cu faptul că şi Corneliu Zelea-Codreanu a plecat din Liga Apărării Naţional-Creştine înfiinţând Legiunea Arhanghelul Mihail, greşiţi: **Căpitanul a fondat cu totul altă organizaţie, stabilindu-i el principiile şi ideologia,** altele decât cele ale Ligii, nu a părăsit Liga propagând aceleaşi idei într-o altă LANC! De fapt, tocmai de asta a plecat! Nu a mai fost cuzist, ci legionar – cu totul altceva! Nu s-a îmbrăcat în uniforma cuzistă (cămaşa albastră), ci în alta, total diferită, creată de el (cămaşa verde cu centură şi diagonală); nu a organizat aniversări sau comemorări ale personalităţilor cuziste etc. **Or, dacă se desprind nişte grupuleţe** din organizaţie, **propagând aceeaşi ideologie** cu gruparea din care au plecat, **absolut aceeaşi,** purtând aceeaşi uniformă, având aceleaşi comemorări (Căpitanul, Moţa-Marin) etc., nu sunt altceva decât ***Marii diferite care vor să poarte aceeaşi pălărie, în acelaşi timp!*** (pălărie prea mare pentru capul lor...)

Ce pot face aceste "aşchii" răspândite? Fac fiecare câte o comemorare Corneliu-Zelea-Codreanu în ziua de 30 noiembrie?

Fiecare din ele face mult mai puţin decât ar fi putut face dacă ar fi fost unite în cadrul aceleiaşi organizaţii! E o chestiune de bun simţ elementar care nu necesită argumentare.

CE va face o nouă organizaţie "legionară", ÎN PLUS faţă de cea existentă?

Nimic mai mult decât cam acelaşi lucru ca şi cealaltă. Ba chiar şi mai puţin. De douăzeci de ani încoace **experienţa prin care au trecut simiştii** este elocventă în acest sens:

1) Dl. Şerban Suru a constatat că Partidul "Pentru Patrie" ***"nu făcea nimic"*** şi şi-a întemeiat la el acasă o organizaţie numită pompos "Legiunea creştină Arhanghelul Mihail", punându-şi "firmă" la poartă.

A făcut câteva tabere de vară, de recreere, pe care le-a numit în mod eronat "legionare" (notă: o tabără legionară este pentru muncă şi educaţie, nu pentru relaxare), a scos câţiva ani o revistă lunară (la care apoi a renunţat), s-a plimbat în cămaşă verde, a pus afişe, a ţinut câteva conferinţe şi... s-a oprit.

A obosit şi a "sucombat" prin "inaniţie" (de membri şi de idei). Nici el ***"n-a făcut nimic"***, ca şi cei pe care-i acuzase cu câţiva ani mai înainte.

Şi de la el au plecat oamenii pentru că... *"nu se făcea nimic"*!

2) "Noua Dreaptă" s-a format tot prin disidenţa unor tineri de la PPP.

Tudor Ionescu a fondat o organizaţie naţionalistă afirmând deschis că nu e legionară, că e greu să fii legionar (dar induce în eroare opinia publică prin afişarea ostentativă a portretului Căpitanului, prin portul de tricouri/cămăşi verzi etc.) şi unele din acţiunile acestei grupări (scandaluri, încăierări etc.) fac deserviciu Mişcării (având în vedere confuzia creată).

Dl. Ionescu s-a folosit de **scuza că, "modernizând" ideologia legionară**, făcând-o mai accesibilă prin "adaptarea" la mentalitatea tineretului de azi (pe care i-a recrutat de pe stadion, din cluburi), **va avea aflux de oameni** şi va crea o mare organizaţie naţionalistă, ca pe vremea Căpitanului. De 12 ani n-a ieşit nimic notabil de aici. "Noua Dreaptă" are un site şi organizează diverse proteste (cel mai peren şi cunoscut e cel împotriva homosexualilor), manifestează de 1 Decembrie în Harghita sau Covasna etc. - **nimic diferit** faţă de PPP-ul de unde s-a plecat...

3) Asociaţia "Totul Pentru Ţară": un grup s-a desprins din "Noua Dreaptă", nemulţumit că... *"nu se făcea nimic"*!

De un an de zile, însă, de când s-a înfiinţat, n-a reuşit nici un sfert din ce face organizaţia din care a plecat. Şi, probabil, în câţiva ani, va ajunge – **eventual - cam la acelaşi nivel.**

Să fim bine înţeleşi: n-am nimic personal împotriva d-lui Suru, a d-lui Ionescu, sau a "Noii Drepte", ori a Asociaţiei "Totul Pentru Ţară", ci doar **am exemplificat unde duce disidenţa: la slăbirea unei grupări existente fără ca nou-creata organizaţie să poată ajunge măcar la nivelul celei din care a plecat**, necum s-o depăşească, iar "ACUZATORII" (că *"nu SE face nimic"*) devin, la rândul lor, ACUZAŢI că... *"nu FAC nimic"*!

Tocmai acesta este marele merit al Mişcării: prin organizarea pe cuiburi este **loc pentru TOŢI şi pentru FIECARE în parte**, nimeni nu este pus în umbră, **n-are de ce** să dea din coate şi **să lezeze coastele camaradului** ca să ajungă el în faţă.

Dacă oratorul Radu Gyr şi-ar fi disputat întâietatea cu oratorul Traian Cotigă, dacă un organizator de talia lui Ion Banea "n-ar fi avut loc" de organizatorul Gh. Istrate, dacă aristocratul Alecu Cantacuzino s-ar fi simţit jignit de faptul că avea acelaşi grad cu ţăranul Mitu Banea (comandant legionar), dacă ardeleanul Moţa n-ar fi fost prieten cu regăţeanul Vasile Marin, dacă românul Nicolae Constantinescu l-ar fi privit cu suspiciune pe aromânul Caranica etc., azi n-am mai fi vorbit de unitatea de monolit legionară, n-am fi vorbit nici măcar de MIŞCARE.

De asemenea, nimeni nu stă degeaba, toţi muncesc. Mişcarea Legionară îţi oferă cea mai mare **varietate de activităţi**, în funcţie de capacitatea ta: poţi fi şef (al unui cuib, al organizaţiei din oraşul tău sau chiar al judeţului), poţi iniţia acţiuni, SAU poţi fi doar membru în echipă (în cuib); îţi poţi verifica, valorifica şi amplifica aptitudinile (talent oratoric, creativitate, putere de convingere etc.), poţi dobândi virtuţi noi (perseverenţă, răbdare, curaj, disciplină etc.); poţi desfăşura activitate fizică şi / sau intelectuală etc.

Orice fel de şefie în cadrul Mişcării nu-ţi aduce bani, funcţii profitabile, adulare din partea mulţimii, ci muncă benevolă, sacrificiu personal.

Nimeni nu devine şef pe bază de "pile" sau cadouri, ci numai prin merit personal, iar Şeful nu este un "dictator" pentru că se conduce după legi, legile legionare (foarte clare şi corecte, imposibil de răstălmăcit).

Deci, oricine aude pe X sau Y spunând că este *"legionar independent"* sau că face parte dintr-un ***"cuib autonom"***, are dreptul să-i râdă în nas: ***"Extraordinar! Ştii, şi eu am fost legionar! Într-o joi!"***

Nicoleta Codrin

***

"TOB ŞEBEGOIM HAROG!" (continuare din pg. 4)

Niciodată nu vei putea să compari „brutalitatea" celor două soluţii:

- cea legionară care avea ca finalitate ridicarea capacităţii românului de a concura cu succes împotriva invaziei evreieşti, şi a consecinţelor ei dezastruoase, şi:
- îndemnul la uciderea duşmanului ca soluţie unică, de preferat şi justificată religiös!

Soluţia de ucidere în masă a creştinilor s-a materializat în România de câte ori a stat la îndemâna evreilor să o facă, aşa cum am precizat, şi anume după cedarea Basarabiei în 1940, şi după război, şi anume aproape jumătate din timpul cât a durat regimul comunist, până când a început exodul în masă al evreilor în Israel.

Trebuie precizat că unicul duşman al evreimii în perioada postbelică, perceput de ei ca atare, şi care a dat majoritatea victimelor regimului (peste 350.000 de morţi), a fost Mişcarea Legionară, căreia nu i se poate imputa asasinarea unui singur evreu.

După ce veţi citi acest articol sper că veţi fi mai greu de păcălit de propaganda aşa-zis democratică prin care sunteţi îndemnaţi să acceptaţi anumite manevre, aparent normale şi curate, declarate ca făcând parte din regulile democraţiei. Este posibil să fie aşa, numai că **prezenta democraţie, şchioapă, chioară, cum o suportăm, este creată de evrei, slujind interesele lor. Vă dau un singur exemplu: cine avea nevoie vitală de drepturi ale minorităţilor?** Veşnicii minoritari! Şi aici intervine specificul situaţiei: aceste drepturi trebuiau apărate, să zicem, manu militari.

Te întrebi, pe bună dreptate, de ce alte etnii minoritare nu aveau nevoie de legi care să-i „păzească" de majoritari?

De ce ei, evreii, au „răcnit" ca din „gură de şarpe", din sculare în culcare, în apărarea democraţiei?

De ce alte minorităţi trăitoare pe meleagurile noastre puteau trăi în armonie cu majoritarii, fără să invoce legi în apărarea existenţei şi dezvoltării lor?

De ce românul de rând a fost totdeauna îngăduitor cu minoritarii, dacă nu chiar prietenos?

Românul şi-a văzut de treburile lui, nu a reacţionat atâta timp cât nu a fost agresat sub o formă oarecare.

Începusem articolul aducând aminte că Mişcarea Legionară a fost şi este acuzată de o atitudine duşmănoasă faţă de evrei.

Răspunsul nostru la o asemenea acuzaţie va fi, de astăzi înainte, mult mai tranşant şi mai radical: să pretinzi prietenie, şi chiar mai rău, să fim obligaţi să privim cu indiferenţă manevrele domniilor voastre de transformare a României într-un spaţiu fără nume şi fără trecut şi viitor, iar pe români, în cetăţeni de categoria a doua în propria ţară, este inadmisibil!

Că asta urmăriţi din timpuri istorice, este un lucru pe care nu-l puteţi nega decât cu riscul de a ne închipui că ne credeţi idioţi sau că suntem „legaţi de mâini şi de picioare" şi cu un căluş în gură.

Faceţi multe greşeli de comportament - privind lucrurile din punctul domniilor voastre de vedere, dar cea mai gravă este aceea că ne dispreţuiţi, şi noi simţim acest lucru.

Felul în care ne trataţi prin intermediul javrelor care ne conduc direct şi care acceptă orice ordin, acceptă să ia orice măsuri împotriva poporului român, pentru „o pungă cu arginţi", ca Iuda, lăsând la o parte foamea şi frigul, ne jigneşte profund.

Să invocaţi în continuare teza conform căreia legionarii şi toţi românii, de altfel, nu v-au agreat din alte motive decât cele legate de comportamentul domniilor voastre, a devenit din ce în ce mai greu de luat în consideraţie.

Poporul român este din ce în ce mai conştient că destinul lui este hotărât în cancelarii străine, şi acesta este un alt motiv pentru care **acceptă şi va accepta din ce în ce mai greu măsurile restrictive de orice fel, luate de măscăricii „angajaţi" ai domniilor voastre.**

Nu legionarii au inventat lozinca „vom muri şi vom fi liberi!"; legionarii au acceptat însă primii sacrificiul suprem. *Nu ne aduceţi în starea aceea. Nu mai este mult până acolo! Mânia românilor va spulbera măsurile voastre de autoapărare!*

***

CE-AŢI PIERDUT DIN VEDERE (continuare din pag. 3)

Mâhnit cum era dl. Vainer, dovada de solidaritate a ţig... romului Daragiu a venit exact la momentul potrivit, ajutându-l să depăşească momentul dificil. Gestul este cu atât mai frumos, cu cât este absolut dezinteresat: spre deosebire de evrei, care au undeva în estul Mediteranei un stat terorist, într-o continuă cursă a înarmării pe spezele acestui holocau$t, ţig... romii nu au aşa ceva. În termeni moderni, s-ar spune că, deşi deţin un pachet minoritar de acţiuni la SC Holocau$tul SA, nu au încasat niciodată dividende. Ei nu văd nici un sfanţ din această afacere, dar se simt cu atât mai îndreptăţiţi să apeleze la metoda clasică de subzistenţă: şişul la gât şi mânuţa la portofel.

Mâhnirea d-lui Aurel Vainer ne mâhneşte, ca întotdeauna, mai ales că publicaţia noastră are, la rândul ei, mâhnirea de a-l fi mâhnit mai demult. La fel ca în respectiva situaţie, şi acum dl. Vainer şi-a găsit cu greu cuvintele, rezultând o exprimare cel puţin neinspirată (dacă nu de-a dreptul genială în prostia ei).

Păi ce vreţi să spuneţi, d-le, cu "prezenţa" holocau$tului în România? Unde e? Parcă spuneaţi că a fost cândva, în timpul celui de-al doilea război mondial...!! Ne mirăm, pentru că noi nu am auzit decât de un singur holocaust **prezent**, cel din Palestina, unde nişte trupe de evrei măcelăresc fără nici o justificare femei, bătrâni şi copii arabi.

(Surse: Mediafax, 7.03.2012 - *"Şova, înlocuit de Ponta ca purtător de cuvânt al PSD şi trimis la Muzeul Holocaustului"*)

Rămas bun

ULTIMUL LUPTĂTOR ÎN MUNȚI
GAVRIL VATAMANIUC (1924 – 1 martie 2012)

"Mărțișorul", prilej de exuberanță, anul acesta a fost trist: ne-a adus vestea **mutării la Ceruri a ultimului supraviețuitor al rezistenței armate din munți împotriva comuniștilor.**

Am avut **privilegiul de a-l cunoaște** vara trecută, la sfârșitul taberei de muncă (pe care am făcut-o în nordul Moldovei), când camaradul Doru Olenici din Rădăuți ne-a dus în orășelul sucevean Frasin, la Gavril Vatamaniuc acasă.

În afară de faptul că luptase în munți după venirea comuniștilor la putere, nu știam mare lucru despre domnia sa. În urmă cu zece ani a apărut o voluminoasă carte intitulată "***MUNTELE MĂRTURISITOR***" în care "nenea Gavriluță" (cum îi spuneau apropiații) își povestește toată viața: **părintele Constantin Hrehor** i-a luat un amplu interviu pe care apoi l-a transformat în carte; bineînțeles, aceasta este aproape de negăsit azi, iar pe net nu există decât fragmente (la vremea când l-am vizitat nu citisem cartea).

Cel care ne-a întâmpinat jovial, deși avea aproape 90 de ani, era drept și luminos, învăluit parcă în haloul pădurilor bucovinene. Blândețea de bunic din cărțile de povești era însă contrazisă de privirea ageră, iar părul alb distona cu strângerea de mână viguroasă: se simțea în fiecare vorbă și mișcare vechiul soldat și partizan.

Era obișnuit cu vizitele: mulți români din toate colțurile țării și chiar din străinătate îi trecuseră pragul pentru bucuria de a-l cunoaște.

L-am întrebat *unde a fost mai greu: în munți, sau la închisoare?* Răspunsul a fost surprinzător: *"În munți!"*

Știam că e romantic să te plimbi în pădure, dar nu stând ani în șir cu arma în mână, nu cărând zeci de kilograme în spate pe distanțe de zeci de kilometri, nu ascunzându-te mereu, atent la orice zgomot, vânat de zeci de securiști; ne imaginam totuși că, de vreme ce măcar erai liber, pădurea era preferabilă închisorii comuniste. Dar:

"În închisoare n-avea ce să se mai întâmple pentru că deja ceea ce era mai rău avusese loc: fusesei prins. Nu mai conta nimic, acceptai totul așa cum era, cum venea. Nu te mai îngrijorai pentru ziua de mâine, nu mai aveai pentru ce lupta, nu mai stăteai încordat ca un arc; nu te mai ascundeai. Nu mai era așteptarea chinuitoare a clipei de confruntare."

"Atunci, dacă ar fi să vă întoarceți în timp, n-ați mai pleca în munți, ci ați merge direct la închisoare?"

Ne-a privit șugubăț: *"Dar cine a spus că trebuie să alegem calea cea mai ușoară? M-ați întrebat unde a fost mai greu, nu unde mi-a plăcut!"*

Am izbucnit cu toți în râs.

"De ce n-ați fost legionar?"

"La 14 ani am devenit copil de trupă, trebuia să-mi câștig existența, eram 10 frați orfani de tată – asta era în 1938; apoi am plecat pe front, am fost și în Est, și în Vest, apoi au venit comuniștii. N-am avut când!"

Ne-a povestit despre iubire și trădare, despre închisoare, despre **VASILE MOTRESCU** (cu care a stat un an la colibă, în pădure), și timpul a trecut hoțește: fostul "haiduc" era un foarte bun vorbitor, te captiva.

Și acum, după mai bine de jumătate de secol, era impresionat de vorbele fratelui său mai mare, Ion, atunci când a vrut sa iei calea „haiduciei": *„Tu, dacă ai venit și ești hotărât sa fii partizan, trebuie să știi că partizanul trebuie să fie un om care luptă pentru o cauză sfântă și nu are voie să facă compromisuri. Că organele de Securitate te vor urî, te vor face bandit, trădător, asta-i altceva, dar tu ești înscris într-o misiune scumpă, să lupți împotriva minciunii, împotriva necredincioșilor, să fii cinstit, corect, devotat până la pierderea propriei vieți..."*

Născut la 25 noiembrie 1924 într-o familie de țărani din Sucevița cu zece copii rămași orfani de tată, Gavril Vatamaniuc îmbrățișează viața de cazarmă, devenind copil de trupă.

La 17 ani pleacă voluntar pe frontul din Răsărit; după ce se întoarce din Crimeea, participă din nou la lupte, de data aceasta pe frontul de Vest. Se întoarce în țară pe jos, ca întreaga armată română. Este transferat la jandarmi, urmând școala de agenți de poliție judiciară, pe care o absolvă în 1947. Un an mai târziu însă este dat afară ca urmare a faptului că intră în conflict cu ofițerii politruci din diviziile de trădători "Tudor Vladimirescu" și "Horia, Cloșca și Crișan" (care se ocupau cu educația, cultura și propaganda de tip sovietic).

Urmărit pentru a fi arestat ca "element ostil regimului comunist", fuge în munți exact în ziua în care împlinea 24 de ani. Aveau să i se alăture, mai târziu, frații Ion și Gheorghe Chiraș, apoi Vasile Motrescu și, spre final, Vasile Marciuc.

De altfel, primii care s-au împotrivit comunismului cu arma în mână au fost bucovinenii, încă din primăvara lui 1944: în fața ofensivei trupelor URSS s-au constituit grupurile de "partizani" Vladimir Macoveiciuc, Ion Vatamaniuc (fratele lui Gavril Vatamaniuc), Constantin Cenușă, Petre Maruseac. Gruparea lui Macoveiciuc a căzut prima, prin trădare, apoi cea a lui Ion Vatamaniuc, care a dispărut în toamna lui 1944, oamenii săi fiind prinși și deportați în Siberia (Ion Vatamaniuc avea să fie împușcat și aruncat într-un șanț; a supraviețuit însă, cu glonțul în cap, aproape o jumătate de secol; arestat și condamnat în 1953, a făcut zece ani de închisoare).

Grupurile inițiale, alcătuite în mare parte din țărani, au fost completate de legionari și de ofițeri care luptaseră pe frontul de răsărit și care erau urmăriți pentru acest lucru.

Timp de șase ani Gavril Vatamaniuc și camarazii săi aveau să lupte în felul lor împotriva sistemului comunist. *„Am tipărit manifeste și le-am răspândit, am arătat cine sunt bolșevicii, am rugat oamenii să nu se înscrie în partid, să aștepte încă un pic deoarece comunismul este Anticristul pe pământ, să nu părăsească Biserica."*

"Noi am ținut sus ultimul tricolor fără pată. *Era pentru prima dată în istoria modernă când un întreg popor intra în temniță, iar șefii săi deveneau temniceri și torționari."*

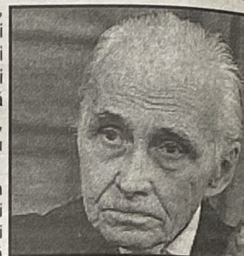
În oct. 1955 Vasile Marciuc, care se dusese în sat să-și vadă familia, este prins de securiști, nu rezistă la anchetă și declară locul unde se afla Vatamaniuc, rămas singur (frații Chiraș fuseseră împușcați în ciocnirea cu trupele de securiști de la Ursoaia Mare, în vara aceluiași an).

După nouă luni de anchete Gavril Vatamaniuc este condamnat la muncă silnică pe viață, din care execută zece ani, trecând prin **închisorile de la Suceava, Jilava, Aiud, Botoșani, Gherla**, fiind eliberat odată cu amnistierea tuturor deținuților politici din anul 1964.

Acasă nu mai găsește nimic din ce lăsase: mama murise, iubita se căsătorise (una fusese prea bătrână pentru a-l mai aștepta, iar cealaltă prea tânără, cum se exprimă plastic un alt deținut politic, Ion Ianolide), așa că pleacă să muncească prin țară: la Porțile de Fier, la Craiova, în București, dar permanent urmărit și hărțuit de Securitate; prin diverse simulări de accident de șantier s-a încercat în câteva rânduri asasinarea lui. Prezența sa de spirit și ajutorul divin l-au făcut să rămână în viață pentru ca "muntele" să poată fi "mărturisitor".

O relativă liniște a avut abia după anii 90... Cu toate acestea Gavril Vatamaniuc avea un tonus psihic de invidiat, convins fiind că "Dumnezeu are planuri peste care omul nu poate să treacă", amintind de versurile eminesciene: "De e una, de e alta... Ce e scris și pentru noi: / Bucuroși le-om duce toate, de e pace, de-i război".

Adept al principiului că omul trebuie nu stea degeaba, după ieșirea la pensie lucra cu mare plăcere în grădina sa, cultivând legume și flori, îngrijindu-și pomii și gospodărindu-se, și nu refuza niciodată să spună, oricui îl solicita, povestea vieții sale, cu lux de amănunte.

Nu s-a întors în Sucevița, unde își ratase viața și sentimentele, după cum menționa, îndurerat, ci s-a stabilit în orășelul Frasin.

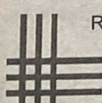
Locuitorii Suceviței (ca și cei din Vicovu de Jos - comuna lui Vasile Motrescu, din Nucșoara - satul Elisabetei Rizea, din Recea - locul natal al lui Gavrilă-Ogoranu) își amintesc cu ostilitate de luptătorii anticomuniști, pentru că... le-au stricat liniștea! (pentru că din cauza lor regiunea a fost înțesată ani de zile de mașini și trupe de armată, securitate și jandarmi, pentru că au fost urmăriți, luați la întrebări și anchete...) Revoltător? Eu cred, mai degrabă, că e un fenomen întristător dar firesc, într-un fel: **parte din acești localnici sunt urmașii celor care i-au vândut pe partizani** ca să poată sclavagi netulburați în jugul comunist și ca să primească o mână de bani, **iar altă parte sunt urmașii bolnavilor de egocentrism care au fost indiferenți la absolut tot ce era în afara blidului lor de mâncare. Or, amintirea vie a mișeliei lor îi deranja teribil.** Nu le venea să creadă că adevărul iese la suprafață, ca untdelemnul...

Mai că-ți vine să exclami: "Pentru iepurii aceștia au hălăduit cu arma în mână prin pustietatea codrului oameni falnici, hăituiți ca fiarele? Pentru ce s-au sacrificat?" (așa cum se întreba și Ogoranu, într-un moment de depresie).

Au luptat cu vrăjmașul pentru că erau Români, nu iepuri. Pentru că erau adevărații executori ai testamentului lui Ștefan cel Mare: *"Iar dacă vrăjmașul vostru v-ar strâmtora prin rușinoase închinări, atunci mai bine muriți prin paloșul lui decât să fiți privitori împilării și ticăloșirii țării voastre."* Și pentru că "neamul nostru n-a trăit prin milioanele de robi care și-au pus gâtul în jugul străinilor, ci prin Horia, prin Tudor, prin toți haiducii care, în fața jugului străin, nu s-au supus, ci și-au pus flinta în spate și s-au ridicat pe potecile munților, ducând cu ei onoarea și scânteia libertății. Prin ei a vorbit atunci neamul nostru, nu prin majoritățile lașe și cuminți." (Corneliu Zelea-Codreanu)

Înțelept și iertător, convins că "numai munții rămân neschimbați în prietenie", Gavril Vatamaniuc i-a lăsat pe localnicii Suceviței cu frustrările, spaimele și fantomele lor; și-a găsit un loc unde să fie iubit. Doamna Mariana Vatamaniuc, soția sa, i-a stat alături, gazdă caldă și primitoare pentru toți cei care băteau la ușa "muntelui mărturisitor", i-a înseninat ultimele zile.

Inima caldă a ultimului haiduc, s-a oprit la poarta Cerurilor... dar imaginea ei continuă să pulseze în Istorie...

REÎNTÂLNIRE ÎN VEŞNICIE
GAVRIL VATAMANIUC - VASILE MOTRESCU

Omul datorită căruia Ion Gavril-Ogoranu şi Gavril Vatamaniuc au ajuns contemporani cu noi, este VASILE MOTRESCU.

Partizan în munţi, se predă în 1951 şi acceptă să intre în Securitate, fiind trimis din nou în munţi ca să lichideze grupul lui Ogoranu, apoi pe cel al lui Vatamaniuc; de fiecare dată însă "ratează" misiunea, făcând front comun cu partizanii şi împuşcându-i pe securişti. Au rămas de pomină vorbele lui: ***"Ce, chiar credeaţi că o să-mi vând eu frăţiorii?"***

A fost executat în 1958, după 10 ani de haiducie. Avea 38 de ani...

Era un "ţăran sărac, fără ştiinţă înaintată şi fără educaţie politică", aşa cum se autocaracteriza (avea doar şapte clase primare). **Nu-şi dorea de la viaţă nimic altceva decât să trăiască liniştit** în satul lui, cu soţia şi cu copiii. S-a văzut însă **nevoit să se transforme în luptător.** Nu vremurile dramatice l-au transformat, ci doar i-au oferit prilejul de a se descoperi şi de a arăta cine era cu adevărat.

Forţa sa de caracter, curajul şi simţul onoarei conturează profilul a ceea ce numim un EROU.

Pentru cei care sunt deprimaţi de pasivitatea şi de trădările românilor, existenţa lui Vasile Motrescu constituie un "recurs la optimism".

Vasile Motrescu, născut în Vicovu de Jos, Suceava, a luptat pe frontul de Est, în Crimeea, în Divizia Vânători de Munte, apoi, în 1944, când trupele sovietice ocupaseră Nordul Bucovinei, a făcut parte din unitatea de gherilă condusă de Vladimir Macoveiciuc, apoi din grupul Cenuşă, participând şi la o ciocnire cu sovieticii, aceştia fiind împiedicaţi timp de trei zile să ajungă la Putna, dând răgaz astfel armatelor germane şi române să se retragă.

După război a avut trei ani de linişte, s-a însurat, a făcut doi copii. În 1949, însă, aflând că urma să fie arestat pentru acţiunile sale antisovietice din 1944 (de la Constantin Cenuşă care fusese deja, dar reuşise să evadeze), **pleacă în munţi**, unde se asociază lui Cenuşă, apoi lui Cosma Pătrăucean, din dorinţa de a fi mai aproape de Vicov. Cenuşă şi Motrescu au fost judecaţi în contumacie şi condamnaţi la 23 de ani de închisoare pentru "activităţi desfăşurate în spatele trupelor sovietice".

Comuniştii alocă mari resurse financiare şi umane pentru lichidarea lor, comandamentul de miliţie de la Putna având 150 de oameni, o reţea de informatori şi securişti sub acoperire infiltraţi în diverse echipe de muncitori forestieri, pentru prinderea a trei oameni (Cenuşă, Motrescu şi Pătrăucean). Pe capul lor era pus un premiu imens pentru acea vreme: 10.000 de lei. În acelaşi timp se exercită mari presiuni asupra lui Motrescu prin intermediul familiei, promiţându-i-se libertatea în cazul predării de bună voie. După negocieri cu autorităţile, Motrescu **se predă** în 1951; i se pune condiţia să intre în Securitate şi să ajute la distrugerea "bandei Cenuşă" şi a grupului Ion Gavrilă-Ogoranu din Munţii Făgăraş. Motrescu acceptă şi **devine ofiţer de Securitate.**

Constantin Cenuşă însă s-a predat, iar Motrescu este trimis în **prima misiune, să** lichideze grupul lui **Ion Gavrilă-Ogoranu**, alături de alţi trei securişti care anihilaseră opt grupuri de partizani, printre care şi cel al fraţilor Paragină din Vrancea.

Motrescu însă **dejoacă planul Securităţii** şi trece de partea oamenilor lui Ogoranu, deconspirându-i pe tovarăşii securişti care sunt împuşcaţi de partizani. *"Ce, chiar credeaţi că o să-mi vând eu frăţiorii?"* (avea să exclame Motrescu, după cum relatează Ogoranu în cartea sa "Brazii se frâng, dar nu se îndoiesc"). Motrescu s-a tăvălit pe pietre şi prin jnepeni pentru a simula că fusese rănit în luptă şi a alergat desculţ să raporteze "eşecul". A fost anchetat câteva luni de zile la Făgăraş şi apoi la Bucureşti, dar n-a cedat.

A doua misiune a constat în a fi "informator de celulă" pe lângă fiul luptătorului Vladimir Macoveiciuc, aflat în închisoare. Bineînţeles că "ratează" din nou.

Ia din nou drumul codrului, de data aceasta riscând să fie împuşcat nu numai de securişti, ci şi de partizani, "ca "trădător", întrucât securiştii, ca să scape de el, răspândiseră zvonul că era omul lor. Stă singur doi ani, apoi se alătură grupului **Vatamaniuc;** Gavrilă îl primeşte, în ciuda neîncrederii celorlalţi, şi stau împreună aproape un an până când, în ian. 1955, sunt înconjuraţi de trupe de securitate, bordeiul unde se ascundeau fiind deconspirat de paznicul de vânătoare Bujanovschi. În acel moment fraţii Chiraş erau plecaţi în sat, la familiile lor, în adăpost aflându-se doar Vatamaniuc şi Motrescu. Reuşesc să scape din încercuire cu preţul a două victime din rândul securiştilor. Motrescu: este **condamnat la moarte în contumacie** în anul următor, 1956: securiştii se lămuriseră cu cine aveau de-a face!

Motrescu preferă să rămână din nou pe cont propriu, apoi se refugiază în casa unor prieteni (Gavril şi Valeria Sfichi), dar este capturat prin trădare, trei ani mai târziu (numele vânzătorului: Nicolai Calancea a Mâţului) şi este **executat** la Botoşani, în iulie 1958.

S-a păstrat în arhiva Securităţii jurnalul lui scris în munţi în perioada în care a stat singur (1952-1954), dezvăluind o frumuseţe sufletească tulburătoare, alături de câteva poezii, de scrisorile incisive adresate autorităţilor, de "testamentul" său şi de un mic ghid al rezistenţei în munţi; după 1990 s-au publicat în mai multe ediţii.

Sorin Lavric, aflat în admiraţia *"Jurnalului unui partizan"* (ca şi noi), considera că este cea mai valoroasă piesă pe care a scris-o un luptător, chiar de la locul faptei, o proză totală, autentică. Sunt notate activităţile zilnice, din care cea mai importantă e procurarea hranei; pe acelaşi loc se află însă şi cealaltă hrană, cea spirituală: Motrescu se roagă zilnic şi citeşte din Biblie. Jurnalul conţine multe observaţii despre starea vremii, pentru că aceasta este al doilea mare duşman al partizanului, după securişti şi spioni: în munţi vremea este aspră, iar Motrescu doarme adesea în frig pentru că focul e un lux, fumul putând fi uşor reperat. Stările sufleteşti consemnate impresionează prin intensitatea trăirii: eroul nu e insensibil, nu e "de piatră" - e deprimat, disperat, e singur şi chinuit, ar vrea să se bucure şi el de viaţă... dar nu cu preţul demnităţii de om şi, mai ales, nu vânzându-şi conştiinţa! *"...atât sunt de amărât că aproape sunt ajuns la culmea disperării când mă gândesc la lumea liberă... dar* ***eu de ce să mă bucur?*** *de frig, de fum sau de pustnicia pe care o trăiesc şi viaţa călugărească pe care o am în mijlocul vieţii, când este viaţa mai frumoasă de trăit?...* ***îmi vine să urlu ca lupul,*** *mă frământă gândurile de-mi vine să înnebunesc";* ***"suflet stingher, rămas fără mângâiere şi uitat de toţi, ajuns de groază pentru ai mei,*** *cei de aproape! suflet uitat de lume,* ***până când te chinuieşti?!"***

Bunul simţ ţărănesc îi spune că un om nu poate face nimic împotriva unui sistem, dar, în acelaşi timp, că trebuie să aleagă tabăra în care vrea să fie, că nu poate rămâne indiferent în ceea ce se întâmplă: *"Eu nici nu am adus la conducerea României Partidul Comunist, şi nici nu îl pot îndepărta. Aceasta nu stă în puterea mea, chiar de aş depune toate eforturile.* ***Nu vă pot dărâma, dar nici nu pot să vă zidesc*** ("să vă ajut" – n. n.)." Vasile Motrescu, un ţăran neinstruit, "dă clasă" multor intelectuali (prostiţi de utopia comunistă sau doar lichele oportuniste); el a înţeles mult mai bine şi mai repede esenţa comunismului şi nu poate să tacă: *"Politica voastră e asemenea unei pânze de păianjen, cu colaborări de la început, apoi lozinci, etape, perioade etc., până ajungeţi în starea de maturitate, atunci când vă arătaţi adevăraţii colţi de fiare..."; "De când lucraţi, după metodele sovietice, domneşte în ţară lipsa de toate: în ţara grâului e lipsă de pâine..."*. Ironia subtilă, neaşteptată pentru un om hăituit ca o fiară, trăind în pădure, este savuroasă: ***"Comuniştii sunt patrioţii fără patrie."***

"Eu, partizanul Motrescu Vasile, sunt executorul testamentului voievodului de la Putna, *Ştefan Vodă, când a lăsat cu limbă de moarte ţării şi urmaşului său, Bogdan, aceste cuvinte: <<Iar dacă vrăjmaşul vostru v-ar strâmtora prin ruşinoase închinări, atunci mai bine muriţi prin paloşul lui decât să fiţi privitori împilării şi ticăloşirii ţării voastre. Că Dumnezeul părinţilor voştri se va îndura de lacrimile slugilor sale şi* ***va scula dintre voi pe cineva care va pune pe urmaşii voştri în libertate,*** *în puterea de mai înainte.>>*

Aceste cuvinte, jur, eu, partizanul Motrescu Vasile, că le voi ţine până la cea din urmă suflare de viaţă."

"Plânge Bucovina, că se scaldă iar în sânge. *Plânge Prutul şi suspină după dulcea Bucovină, că a ajuns din nou robită, de păgâni e jefuită.*

Dezleagă-te, Române, din lanţurile robiei, căci nu-s stăpâni pe codrii României!

Aruncă de la gură lacătele şi vorbeşte, şi suie-te pe munte, la luptă te porneşte! *Să fiarbă al tău sânge de neam, dezleagă-te, Române, şi uită-ţi suferinţa, trezeşte-te, sfarmă şi curmă umilinţa!*

Zdrobeşte orânduirea străinilor de afară! Dreptate, libertate să avem iarăşi în ţară!"

"Fraţi miliţieni, dacă nu vă mustră testamentul lui Ştefan cel Mare, atunci urmăriţi-mă şi luaţi-mi viaţa, căci pentru mine ***e o cinste să mor ca un erou, decât să mă prefac ca un mişel*** *şi să mă torturaţi, să mă chinuiţi.*

Ştiu şi cunosc foarte bine politica dvs. mincinoasă despre aşa-zisa libertate de care vă bucuraţi numai dvs., membrii de partid, dar restul omenirii suferă durerile naşterii. Prin jertfe vă bucuraţi astăzi dvs. de libertate şi tot ***prin jertfă vom dobândi libertate şi noi, cel puţin pentru copiii noştri,*** *dacă nu pentru noi care suntem astăzi prigoniţi şi amărâţi, căci noi avem un* ***fundament după care ne călăuzim, Biblia*** *şi credinţa în Dumnezeu. Asta e speranţa noastră, iar libertatea noastră e scrisă în litere de foc.*

Dvs. mă consideraţi ca extrem de periculos? Nu oare tot dvs. m-aţi pus în situaţia de sunt periculos? Da, sunt, dar nu extrem! Dvs. aţi umblat doi ani de zile împreună cu toată şleahta de agenţi şi spioni să-mi luaţi viaţa, nevinovat de pedeapsa cu moartea, pentru o mână de arginţi, înaintare în grad, serviciu, decoraţii etc."

TESTAMENT

"Eu, Motrescu P. Vasile, am executat testamentul lui Ştefan Vodă, şi ***urmaşilor mei le poruncesc să-l execute ori de câte ori va veni vrăjmaşul să le calce ogorul*** *şi va râvni la avutul ţării, la libertatea lor, ori de câte ori va veni restriştea peste ţara lor, să nu plece capul în faţa vrăjmaşului şi a străinului ori de ce naţie şi ori de ce neam ar fi.*

Mai bine lăsaţi să vă cadă capul lovit de sabie decât să fiţi laşi şi trădători, căci sunteţi urmaşii străbunilor daci care v-au lăsat în moştenire petecul de pământ apărat de ei cu ghioaga şi stropit cu sânge, lacrimi şi sudoare din belşug."

Motrescu a fost un om asemeni nouă, şi totuşi, atât de diferit! Vor fi în stare generaţiile următoare să-şi îndeplinească testamentul? Eu sunt sceptică în această privinţă, dar... nebănuite sunt căile Domnului, aşa cum ne demonstrează însăşi existenţa lui Motrescu...

Nicoleta Codrin

MANIERE BULEVARDIERE

Consiliul Național al Audiovizualului a sancționat postul **OTV** cu "somație publică", pentru **ediția din 14 februarie a emisiunii "*Se întâmplă acum*"**, prezentată de Tudor Barbu. Motivele invocate au fost "mesajul xenofob" și exprimarea injurioasă.

În emisiune, titlul afișat a fost: "***Atenție! În caz de război în Iran, peste 800.000 de israelieni se vor putea refugia în România!!***"

Din toate cele rostite de dl. Barbu în timpul emisiunii, fragmentul nostru preferat este următorul (dacă facem abstracție de gramatica defectuoasă):

"*[...] sunt informații, venite pe diverse canale, care toate aceste informații vorbesc despre posibilitatea ca, în caz de război în Iran, ceea ce ar degenera clar într-un război planetar, se aprinde fitilul și ajunge la București într-o săptămână maxim. În momentul ăla, peste 800.000 de cetățeni evrei, dar și cu cetățenie română, atenție, ar putea fi refugiați în România. Cum ar arăta țărișoara, în momentul în care unul din 20 de români sunt cetățeni români de origine evreiască, adică veniți ca refugiați în țară.*

Nu credeți că e un subiect interesant?"

Sincer, nu. Firește, vorbim de o un pericol vital asupra națiunii noastre, dar subiectul este de-a dreptul banal, din două motive: în primul rând, nouă ne este clară situația de foarte mulți ani, cu mult înaintea apariției problemei iraniene. De fapt, **problema unei invazii de evrei** cu cetățenie română a fost pentru prima oară pusă, în termeni foarte duri, **în 1877**, ca o condiție a recunoașterii Independenței Principatelor Române.

În al doilea rând, suntem ferm convinși că avem ÎN ACEST MOMENT în România o minoritate evreiască mult mai numeroasă decât insignifiantul 5%, indicat în acest mesaj presupus alarmist. Desigur, cu fiecare nou venit numărul lor sporește, problema agravându-se exponențial, dar **colonizarea cu evrei a țării noastre a reînceput de la Revoluție încoace**, după două-trei decenii de reflux.

Totuși, fiind conștienți de **totala dezinformare a majorității românilor, pentru care o asemenea informație este inedită, apreciem la justa valoare acest demers (de altfel, o raritate mediatică).**

Facem o scurtă **paranteză** vis-a-vis de chestiunea războiului: CNA a adus în discuție și ediția din 5 ianuarie a aceleiași emisiuni, în care dl. Barbu spunea că "*România a intrat în primul și în al doilea război mondial în curul gol*".

Ce i-a supărat pe cei de la CNA? Folosirea cuvântului de proveniență latină "cur", în locul termenului de origine slavă "poponeț" - și atât. Dacă s-ar fi exprimat într-un mod mai academic, nu ar fi fost nici o problemă, din punctul lor de vedere (asupra limbajului ofensator vom reveni, la sfârșitul articolului). Dar, pentru noi, **un adevăr este mai bun decât o minciună, indiferent de termenii folosiți.**

Mai mult, dacă alăturăm acea apreciere justă a pregătirii militare a României din 1916 și din 1941 cu cele spuse despre fitilul care se aprinde acum și ajunge la București, avem o imagine pertinentă a prezentului și viitorului nostru apropiat. Și anume: **suntem și acum nepregătiți de luptă**, avem o armată de mercenari, folosim armament depășit (mai ales avioanele cumpărate de la americani, la prețuri înrobitoare). Dar trădătorii autointitulați conducători ai României sunt pe cale să ne arunce într-un război fără nici o legătură cu interesul național: motivele noastre de a lupta cu Iranul sunt egale cu zero. Din acest punct de vedere, stăm mult mai prost decât în primele două războaie mondiale, când lupta noastră avea un sens. **Am încheiat paranteza.**

Telespectatorii au fost solicitați să răspundă prin SMS la întrebarea "*Cum ar fi dacă unul din 20 de cetățeni români ar fi un refugiat din Israel?*". Așadar, în partea de jos a ecranului au apărut mesaje precum:

"*Evreii sunt tot ce poate fi mai rău pe planetă (evreii cazari). Bunica mea știa că toți evreii de aici aveau sub case tuneluri secrete*",

"*Nu îi vrem aici, nu avem nevoie de alte iude, să stea acolo unde sunt*",

"*Casele de toleranță erau ținute de evreice. Niște căpușe care s-au infiltrat ca niște șerpi veninoși peste tot!*",

"*Ăsta-i? Noul Ierusalim??*",

"*Ar trebui să le fie rușine evreilor fiindcă au spus că în România a fost holocaust*".

Trebuie să recunoaștem că unele mesaje conțin enormități - și nu am redat decât o mică parte. Bunăoară, chestiunea tunelurilor secrete este, în cel mai bun caz, discutabilă. De asemenea, folosirea în aceeași propoziție a două calificative din lumea animalelor este, în opinia noastră, o nedreptate la adresa națiunii evreiești de pretutindeni, care, de regulă, folosește un singur asemenea calificativ pentru a defini toate celelalte națiuni: "goimi", adică "vite". Deci ar fi mai bine să vă măsurați cuvintele, dragi telespectatori: *ori îi faceți căpușe, ori șerpi!* Cât despre mai sus-numitul motiv de rușine al evreilor, există o lege (neconstituțională, dar îi pasă cuiva?) care nu ne permite să comentăm.

Prezent la ședința CNA, Tudor Barbu a explicat că, în ziua respectivă, operatorul care gestiona SMS-urile de la public era bolnav, iar înlocuitorul nu fusese instruit corespunzător în ceea ce privește cenzurarea lor. "*E singura emisiune de TV din România care angajează dialoguri necenzurate cu telespectatorii. [...] Au fost două mesaje «de nedorit» în televiziune. [...] Eu trebuia să gestionez.*"

Acest paragraf include o contradicție, ați observat-o și dvs.? **Emisiunea angajează dialoguri necenzurate cu telespectatorii, dar are un responsabil de cenzura mesajelor primite!**

Hai să fim serioși: în realitate, nu există nici o emisiune TV necenzurată, doar scăpări accidentale, cum s-a întâmplat și în acest caz. Deși...

În cadrul aceleiași emisiuni, Tudor Barbu a citit un mesaj de la un telespectator, pe care l-a "gestionat" cum nu se poate mai prost: "*Barbule, avem destui țigani în țară, ce să... - nu, ăsta e un mesaj pe care nu îl pot comenta, vine de la unul care judecă nici cât o pisică degerată de pe acoperișurile ăstora înzăpeziți - ce să mai primim și tuciurii din Israel? - Sunteți cetățeni onorabili, sunteți cetățeni români, nu așa este abordarea, abordarea este cu totul alta*".

Suntem de acord, abordarea nu este bună: să spui, pur și simplu, că nu vrei să vină evreii, este pueril. Nu le pasă lor nici cât negru sub unghie de ce vrem sau nu vrem noi. Cât despre culoarea pielii lor, este mai mult decât irelevantă, este o prostie să te legi de așa ceva: păi Ungureanu este tuciuriu? Băsescu e tuciuriu? Și așa mai departe... Dar, dacă tot veni vorba, care este abordarea, în viziunea d-lui Barbu? Am fi realmente curioși să o auzim, mai ales că îi afirmă cu hotărâre existența: este "cu totul alta", dar care? Totuși, în momentul respectiv, firul ideilor i s-a întrerupt brusc, iar soluția de stăvilire a iminentului val de refugiați din Israel a rămas nerostită.

"Abordarea", ca să răspundem noi la întrebare, nu poate fi decât cea preconizată de Mișcarea Legionară: corectitudine, spirit de jertfă și credință - toate aceste calități răspândite în masa întregului popor. **Într-un mediu corect, credeți-ne, evreii nici nu ar dori să vină, ba ar pleca de bunăvoie și cei de aici!**

Dar această "abordare", devenită, cu trecerea deceniilor, tot mai utopică, nu poate funcționa acum, pe termen scurt, când națiunea se află într-o putrefacție morală fără precedent!

Pe scurt, la problema cum să oprești, în acest moment, 800.000 de evrei cu cetățenie română să se stabilească în România nu avem nici o soluție. Răul a fost făcut când li s-a acordat cetățenia.

Dacă trebuie să ne referim la limbajul buruienos al prezentatorului TV, în principiu, suntem de acord cu sancțiunea. Nu așa se vorbește într-o emisiune civilizată. Însă lucrurile nu sunt atât de simple pe cât ar părea.

Pe de o parte, multe adevăruri valoroase ajung să fie compromise prin enunțarea lor bulevardieră, exemplul cel mai notoriu fiind Corneliu Vadim Tudor și ziarul "România Mare", pe care îl conduce.

Pe de altă parte, această formă este singura în care ele pot fi difuzate către mase: un formator de opinie care ar îndrăzni să spună tot ce spune Vadim sau, în speță, Tudor Barbu, având în plus și o ținută demnă, ar fi considerat periculos de ocultă și suprimat. Că vorbim de șantaj, calomnie, procese, închisoare, evadare înscenată cu un glonț în ceafă și ștreangul de gât, "cancer" sau "accident rutier", contează mai puțin.

Dintre oamenii care chiar au ceva de spus, la suprafață nu sunt tolerați decât cei a căror prestație face o impresie atât de penibilă, încât își discreditează singuri mesajul. Prin urmare, d-le Barbu, aveți grijă cum vorbiți! Dacă începeți să vă exprimați prea civilizat, zilele vă sunt numărate.

(Sursa: Mediafax, 6.03.2012 - "*CNA a somat OTV pentru emisiunea lui Tudor Barbu, în care au fost difuzate mesaje antisemite*")

***

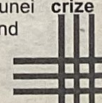
PROFEȚII SINISTRE

Cel mai potrivit mod de a minți nu este să înșiri, pur și simplu, baliverne, una după alta. În măsura în care interlocutorul sau cititorul nu este imbecil, el va depista erorile și nu te va mai crede. Și, dacă este încă puțin mai isteț decât o cere simplul fapt de a nu fi imbecil, te va suspecta și pe viitor, orice ai mai avea de spus.

Pe de altă parte, o cantitate de informații corecte sau măcar acceptate de public, în care să inserezi subtil minciuna-cheie, reprezintă de cele mai multe ori rețeta succesului.

Organizația Mondială a Sănătății, deja responsabilă de acțiuni criminale, tributare ideii de reducere a populației Pământului, precum și de mușamalizarea lor cu succes, ne oferă încă un strălucit exemplu în sensul mai sus pomenit - desigur, tributar aceleiași idei.

În cadrul unei conferințe pe tema bolilor infecțioase, ținută la Copenhaga, șefa **OMS**, Margaret Chan, a anunțat iminența unei **crize globale a antibioticelor**, acestea urmând

să fie complet depăşite de **evoluţia microbilor patogeni** cunoscuţi.

Reproducem de pe site-ul stiri.rol.ro (18.03.2012 - "Criza antibioticelor ameninţă întreaga omenire. O simplă julitură ne-ar putea ucide în curând!"), o scurtă selecţie din declaraţia d-nei Chan:

"O eră post-antibiotice înseamnă, de fapt, sfârşitul medicinei moderne. Afecţiuni comune, precum faringita streptococică sau ***o simplă julitură la genunchi, ar putea ucide.*** *[...] Unele operaţii sofisticate, precum înlocuirea şoldului, transplantul de organe, chimioterapia şi îngrijirea bebeluşilor născuţi prematur, ar deveni prea dificile sau chiar prea periculoase pentru a fi practicate. [...]* ***Rezistenţa antimicrobiană este în creştere*** *în Europa şi în întreaga lume."*

Margaret Chan a adăugat că procentul mondial al oamenilor asupra cărora antibioticele nu mai au efect a crescut de la 1%, la începutul secolului, la 10% în prezent. În situaţia unei creşteri exponenţiale (aşa cum ar evolua fenomenul, lăsat la voia întâmplării), dacă numărul cazurilor s-a înzecit în 12 ani, el s-ar înzeci din nou în următorii 12, ajungându-se în 2024 la un efect nul al antibioticelor asupra oricărui pacient de pe planetă.

Şefa OMS a recomandat prescrierea mult mai restrictivă a antibioticelor, precum şi interzicerea folosirii lor în medicina veterinară. Astfel se vizează limitarea pe viitor a ocaziilor de adaptare a agenţilor patogeni - nu ar fi o soluţie de eradicare a problemei, însă ar ajuta la temporizarea ei.

Acest sfat **parcă îndeamnă la panică... sau la un control mai riguros al practicilor medicale la nivel mondial** (*"Piei, satană!"*)

"Vai, ne întoarcem în Evul Mediu, vom avea din nou tabere de ciumaţi şi leproşi, precum şi nenumărate alte boli incurabile, de care ne vom curăţa ca muştele!"

Ştergeţi-vă transpiraţia, calmaţi-vă frisoanele şi amintiţi-vă ca vorbeam despre o minciună aranjată frumos într-un cadru de informaţii sau teorii acceptate... iar "acceptat" nu înseamnă în mod obligatoriu "adevărat": **vorbim despre aceeaşi OMS care a organizat cu o perseverenţă drăcească numeroase campanii de sterilizare în masă, sub pretextul profilaxiei cancerului de col uterin.** Aceeaşi OMS a încurajat experimentarea unor tratamente pe cobai umani, cu mii de morţi la activ!

Avem tot atât de puţină încredere (zero) în această filială a masoneriei, cât în oricare alta, că ar putea urmări altceva decât propriile scopuri.

Iar în momentul de faţă **ni se inoculează pe toate căile ideea că suntem prea mulţi pe planetă,** că ne înmulţim ca iepurii scăpaţi de sub control în Australia şi că trebuie pusă de urgenţă o stavilă acestui fenomen! ***Este clar ca "bună ziua" ce vor...***

Deci v-aţi liniştit? D-na Chan nu face decât să vă prezinte un scenariu pe care, dacă îl veţi crede, masoneriei îi va conveni. Nu suntem însă deloc convinşi de veridicitatea lui, deşi... s-ar putea ca situaţia reală să fie şi mai rea!

Ceea ce urmează să spunem are, din punct de vedere medical, un caracter prezumtiv. Nu avem în echipa de redacţie nici un specialist în microbiologie, în schimb ne considerăm avizaţi să vă desluşim aspectul politic al problemei, printr-un raţionament de tipul "dacă oculta ar dori scăderea populaţiei prin cutare procedeu, cum l-ar prezenta maselor?"

Bunul simţ (din păcate, devenit o raritate în mass-media) şi imaginea generală pe care ne-am făcut-o despre lumea contemporană ne conduc la concluziile pe care vi le prezentăm. **Punctul nostru de vedere este confirmat de o serie de comunicări "dizidente" care mai răbufnesc accidental prin cenzura invizibilă a ştiinţei medicale,** deşi struţilor cu capul ascuns în nisip acestea le par nişte enormităţi, emise doar pentru a şoca.

Aşadar, care sunt teoriile acceptate, care sunt minciunile şi cum se îmbină ele în ceea ce spune şefa OMS?

(1) Din principiu, punem sub semnul întrebării datele furnizate de OMS.

În eventualitatea prezentării unor rapoarte falsificate, nu ar fi nicidecum prima dată când se întâmplă aşa ceva, tot aşa cum nici "încălzirea globală" nu a fost prima dată. Uneori ştiinţa pare să fi devenit o şarlatanie, un mijloc de manipulare a "opiniei publice". Şi totuşi, deşi nu putem verifica cifrele, imunitatea la antibiotice chiar este în creştere - o simţim pe propria piele.

În continuare, vă rezumăm un articol recent din "România liberă", 9.03.2012 - "***Tratament ieftin şi simplu împotriva cancerului, dar neprofitabil pentru companiile farmaceutice***":

La Universitatea Alberta din Canada s-a descoperit mecanismul activării unor mitocondrii (componente celulare care acumulează şi eliberează energia) a căror funcţionare este inhibată de cancer.

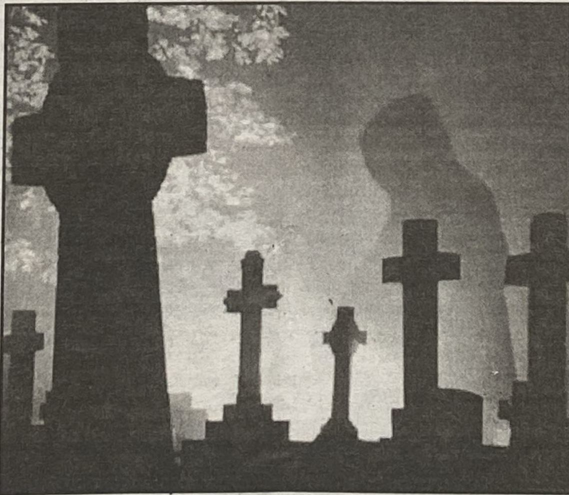
Cercetătorii au preparat o soluţie simplă de "dichloroacetate" care şi-a dovedit eficacitatea asupra cancerului pulmonar, mamar şi cerebral. În cursul experienţelor de laborator (pe cobai), nu s-a observat nici un efect secundar.

În prezent substanţa se utilizează în tratarea tulburărilor metabolice.

Companiile farmaceutice nu s-au arătat însă interesate de studiul clinic şi brevetarea ca remediu oncologic, deoarece nu le va aduce profituri pe termen lung. Ei preferă mai departe chimioterapia, ale cărei "binefaceri" omoară oameni pe bandă rulantă. Ironia este că această chimioterapie (administrarea de citostatice) va deveni în curând prea dificilă şi periculoasă, conform recentei declaraţii a OMS... Vai, ce ne facem, va trebui să inventăm un alt mod de a ne sinucide!

Pesemne că redactorul de la "România liberă" a simţit un fior de revoltă neputincioasă când a ajuns la fraza despre profituri... *Pentru noi, însă, poveştile despre interesul exclusiv mercantil al industriei farmaceutice sună mai degrabă ca un mod de a "minţi frumos": când te duci cu armata într-o ţară străină şi ordoni "foc!", o faci numai ca să te asiguri că fabricile de muniţie de acasă vor scoate profit? Nu tragi şi ca să omori?*

Nu putem emite o părere competentă despre noua descoperire. Dar vă putem garanta că există deja sute de medici şi spitale în toată lumea unde se tratează fără probleme orice fel de cancer. Se pot aplica numeroase metode, mergând de la medicina naturistă şi corectarea nutriţiei, până la diverse preparate, toate la fel de simple şi ieftine ca mai sus-menţionatul "dichloroacetate", motiv pentru care industria farmaceutică nu manifestă nici un interes pentru aşa ceva. Adăugăm, totuşi, că **nu indiferenţa marilor companii blochează răspândirea remediilor respective, ci reprimarea eficace, la nevoie brutală, a transmiterii de informaţii.** Câte un comunicat laconic, precum cel prezentat aici, le mai scapă printre degete, însă pentru publicul larg va părea "neştiinţific", un soi de folclor. Mii de oameni se vindecă, dar alte milioane se duc cu citostaticele în mormânt - treaba merge înainte!

(2) *Sfârşitul "medicinei moderne" ar trebui să fie un lucru rău!?*

De ce, când ea singură a slăbit imunitatea corpului omenesc, nelăsându-l să-şi folosească mijloacele naturale de apărare? Acestea, fiind în permanenţă înlocuite cu remedii artificiale, precum antibioticele, de multe ori prescrise abuziv, **s-au atrofiat pe parcursul a un secol şi ceva de "medicină modernă"**, până la un nivel net inferior celui din timpul epidemiilor medievale. Spre deosebire de acele vremuri, în momentul de faţă o ciumă zdravănă chiar ar putea să golească Pământul. Iar dacă o ţinem tot aşa, peste încă un secol o să se moară şi dintr-o adiere de vânt!

(3) Rezistenţa microbilor în creştere...

Dacă se face aluzie la evoluţia prin selecţie naturală (neodarwinism), atunci nimeni nu a demonstrat vreodată acest mecanism, chiar dacă aşa ni se spunea la şcoală. În schimb, ***dacă este vorba de selecţie artificială, operată chiar prin administrarea în masă a antibioticelor din ce în ce mai puternice***, atunci procesul dă semne că s-ar apropia de desăvârşire, obţinându-se la final un flagel cu adevărat distrugător, iar scenariul descris la Copenhaga cuprinde o doză de adevăr. **Numai că, în acest caz, avem recunoaşterea oficială a celui mai grav act criminal din istorie! Cei care se ocupă cu asta şi mai pot fi prinşi ar trebui să fie condamnaţi la închisoare nu pe viaţă, ci pe mai multe vieţi!**

3 bis) ***Dar dacă nu evoluează microbii, ci suntem, pur şi simplu, expuşi la noi şi noi microbi creaţi în laboratoare?***

Vă reamintim principiul de bază al acţiunilor de acest fel: răul pricinuit trebuie să fie într-o creştere continuă, dar suficient de lentă încât să nu declanşeze mişcări de mase. Deci vor începe să moară tot mai mulţi oameni, dar nu chiar atâţia încât sabotajul medicinei să devină evident.

Oamenii de "ştiinţă" vor lăsa impresia că luptă eroic pentru găsirea soluţiilor, care uneori vor şi funcţiona, însă în ansamblu lucrurile vor merge din ce în ce mai rău, într-un ritm controlat.

(4) Nu se vor mai putea îngriji bebeluşii născuţi prematur...

Nu ştim despre dvs., dar noi, când am citit aceste cuvinte, am sărit în sus de era să ne lovim cu capul de tavan! Păi nu este clar că asta se vrea? Vai, s-a prăpădit, sărăcuţul, s-a născut la şapte luni şi a luat nu ştiu ce infecţie. I-am dat un antibiotic, dar nu a avut nici un efect... (şi în gând: "Nemaipomenit! Al douăzecilea pe luna asta - o să iau un bonus, de pot să-mi cumpăr Mercedes!")

În concluzie, tot ce a spus această distinsă doamnă este cât se poate de oportun, se potriveşte suspect de bine în viitorul planificat al omenirii. Vă mai amintiţi ce spuneam când fostul ministru al Educaţiei, Funeriu, obliga toate grădiniţele să cumpere păpuşi cu dizabilităţi? Avertizam asupra iminentei creşteri a numărului de handicapaţi, infirmi şi suferinzi de orice fel, cu a căror prezenţă noile generaţii vor trebui obişnuite din faşă: "Îl vedeţi pe bietul nenea de douăzeci de ani care umblă în scaun cu rotile? S-a lovit la şold într-un joc de fotbal şi aşa o să rămână toată viaţa, că e prea "periculos" să fie operat..."!

Se înţelege, totuşi, că acesta nu este cel mai semnificativ exemplu. Când vorbim despre depopularea Pământului, nu ne referim la ologirea cât mai multor oameni, ci numai la două lucruri: scăderea natalităţii şi creşterea mortalităţii.

Nu credem că "elita" care mână omenirea prin aceste secole de contorsionism istoric preferă un mijloc anume de a-şi atinge obiectivul sinistru. Accelerarea bolilor degenerative este "bună", sterilitatea, deficienţa imunitară cauzată de vaccinuri, cancerul (dacă tot veni vorba... citiţi caseta alăturată), sunt şi mai "bune"... ***Merge orice, numai să nu arate prea pe faţă a genocid!*** Printre altele, suntem siguri că şi pretinsa prăbuşire a microbiologiei va contribui generos la "planul cincinal" de morţi.

Ştefan Hâncu

Diverse

SIMBOLURI DUBIOASE

Ni se tot vorbeşte despre "nobilele" simboluri europene (imnul UE - "Oda bucuriei" a lui Beethoven, drapelul înstelat etc.), copiii învaţă la şcoală să le respecte, dar toţi ignoră semnificaţia arhitecturii sediului Parlamentului UE şi a statuii Europei. De aceea vă atragem atenţia asupra acestora; cu această ocazie, pentru că am deschis subiectul simbolurilor, vom analiza succint şi faimosul însemn evreiesc, steaua lui David, din ce în ce mai prezent în spaţiul european...

Sediul Parlamentului UE

Încă de la terminare (decembrie 1999), sediul Parlamentului European din Strasbourg a ridicat diverse întrebări cu privire la structura sa.

Principala clădire, denumită "Louise Weiss", are aspect futurist. Dar de ce apare ca *nefinalizată*? Promotorii ei spun că ea ar reflecta "natura nefinalizată a Europei".

Construcţia se aseamănă izbitor de mult cu **celebrul "Turn Babel"** din tabloul lui Pieter Brueghel cel Bătrân, pictat în anul 1563.

Legenda Turnului Babel apare în numeroase texte antice de origine ebraică, islamică, grecească şi cabalistică.

Se spune că Nimrod este regele primului imperiu clădit după marele potop biblic, incluzând Babilonul (Babel), şi este cunoscut drept regele care a adus tirania oamenilor şi care a încercat să elimine credinţele religioase.

Iată un fragment dintr-o istorisire antică:

"Nimrod a fost cel care i-a provocat pe oameni să-l sfideze pe Dumnezeu.

El era nepotul lui Ham, care la rândul său era fiul lui Noe, un om curajos şi puternic.

Nimrod i-a convins pe oameni că erau fericiţi nu datorită lui Dumnezeu, ci datorită lor înşişi, fericirea lor fiind obţinută cu propriul lor curaj.

*El şi-a transformat treptat domnia în tiranie, **nevăzând o altă cale de a-i îndepărta pe oameni de Dumnezeu, decât aceea de a fi dependenţi de propria sa putere**".*

Conform povestirilor biblice, **Babel**, reşedinţa lui Nimrod, este **oraşul care a unit umanitatea,** toţi vorbind o singură limbă.

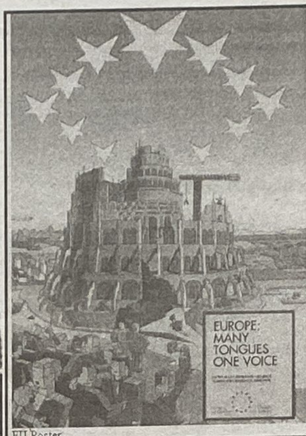
Regele-tiran a decis că oraşul trebuie să aibă parte de un turn atât de uriaş, încât vârful său să ajungă în ceruri. Turnul însă n-a fost conceput pentru a-L adora şi lăuda pe Dumnezeu, ci pentru a-l glorifica pe omul ce avea să-l construiască. Conform legendei, Nimrod ar fi spus: *"Dumnezeu nu are nici un drept să păstreze lumea de sus pentru el, iar nouă să ne ofere lumea de jos; astfel, ne vom construi un turn care, la capătul său de sus, va avea o statuie de om cu o sabie în mână, astfel încât să pară că ne războim cu Dumnezeu"*.

Se mai spune că Dumnezeu, văzând intenţia regelui şi a celor ce doreau să construiască turnul, a făcut ca fiecare persoană din Babilon să vorbească în câte o limbă, astfel încât să nu se mai înţeleagă cu ceilalţi. Astfel turnul n-a putut fi terminat, întrucât constructorii săi nu mai reuşeau să se înţeleagă între ei.

Deci, care e mesajul transmis de însuşi sediul Parlamentului European, ce seamănă cu Turnul Babel cel neterminat? Că regele-tiran Nimrod avea o concepţie bună, iar al său Turn Babel a fost o idee excelentă! În consecinţă, mergând pe firul logic, la ce să ne aşteptăm:

- **la introducerea tiraniei**
- la sfidarea lui Dumnezeu
- la întoarcerea la păgânism
- **la vorbirea unei singure limbi şi la existenţa unei singure credinţe**

Pentru scepticii care nu cred că ar exista vreo legătură între clădirea Parlamentului Uniunii Europene şi Turnul Babel, vă prezentăm "dovada supremă": **posterul oficial care promova Parlamentul Uniunii Europene.** În această imagine vedem o mulţime de oameni care reconstruiesc Turnul Babel. Putem puncta câteva lucruri.

- în primul rând, se observă că arhitectura Parlamentului este aceeaşi cu a Turnului Babel, posterul recreând exact turnul din tabloul lui Pieter Brueghel, având grijă să includă şi partea stricată din fundaţie;

- în al doilea rând, sloganul posterului: "Europe: many tongues, one voice" ("Europa: mai multe limbi, o singură voce") face referinţă la legenda în care Dumnezeu i-a pedepsit pe constructorii Turnului Babel, dând fiecăruia să vorbească în altă limbă pentru a nu se mai înţelege între ei (evident, Parlamentul European îşi propune să procedeze contrar voinţei lui Dumnezeu, aducând în prim plan o singură limbă);

- a treia chestiune interesantă: stelele de sus sunt întoarse cu josul în sus, asemenea pentagramelor inversate (simbolismul pentagramelor este profund, dar, în mare, se poate afirma că o pentagramă obişnuită înseamnă o "conducere bună", pe când una inversată înseamnă una "malefică").

Posterul a fost retras tocmai datorită protestelor a numeroase grupuri şi organizaţii, pentru că demonstra viziunea ocultă a constructorilor Parlamentului European.

Ca fapt divers: recent, o schiţă a Turnului Babel a fost găsită gravată într-o tabletă de piatră care datează de acum 2.500 de ani. Într-una dintre imagini apare regele Nabucodonosor al II-lea, care a condus Babilonul acum 2.500 de ani, alături de un zigurat gigantic, ridicat în cinstea zeului Marduk. Arheologii spun că această clădire asemănătoare unei piramide este de fapt faimosul Turn Babel, despre care se vorbeşte în Biblie - conform dailymail.co.uk.

Statuia prinţesei Europa

Se află în faţa clădirii Winston Churchill, şi are o semnificaţie mitologică, fiind una dintre cele mai vechi reprezentări ale prinţesei Europa.

Conform mitologiei greceşti, Zeus s-a transformat într-un taur alb, cu scopul de a o seduce pe prinţesa Europa care

culegea flori. Atunci când ea s-a apropiat de taur şi a ajuns pe spatele lui, acesta a luat-o la fugă, răpind-o pentru a o viola.

Deci, femeia care reprezintă Europa se află pe spatele taurului, înainte de a fi VIOLATĂ. Ciudat, nu?

Oricum, femeia şi taurul reprezintă simbolul Binelui şi al Răului, al Soarelui şi al Lunii etc. din religiile păgâne pe care le promovează societăţile oculte care încearcă să conducă lumea.

Nu vi se pare ciudat că lucrurile mai sus menţionate sunt preceptele de bază ale societăţilor oculte din lumea de azi care încearcă să manipuleze omenirea? Aceste societăţi nu sunt nici creştine, şi nici măcar monoteiste. Credinţa lor se bazează pe "religiile misterelor" (ritualuri păgâne, venerarea Soarelui, adorarea lui Lucifer care e văzut ca entitatea care oferă lumină speciei umane, în timp ce Dumnezeu ar dori să ţină lumea în întuneric).

Uniunea Europeană, formată din 27 de ţări, se pregăteşte a fi un superstat.

Ţările americane şi asiatice sunt şi ele în preajma unirii într-o suprastructură.

Acestea sunt doar etapele necesare creării unicului guvern mondial, visul de secole al societăţilor oculte, pentru a putea manipula întreaga lume cât mai uşor.

Clădirea Parlamentului European reprezintă un monument ce dezvăluie, prin simbolismul său, ura faţă de religiile actuale, instaurarea unei tiranii subtile, deci instaurarea Noii Ordini Mondiale.

- sursa: stiricrestine.ro -

Steaua lui David

Este incontestabil unul din cele mai importante simboluri ale evreilor.

Dacă o privim puţin mai atent, observăm că are ascuns faimosul număr apocaliptic 666, numărul diavolului: 6 colţuri, 6 triunghiuri mici şi 6 laturi (un hexagon).

Să ne mai gândim şi la felul în care s-a petrecut răstignirea Mântuitorului?

Evreii susţin că vina nu cade asupra mulţimii ci asupra lui Pillat... Fariseii, preoţii evreilor din acea vreme, au trecut luarea hotărârii asupra lui Pillat.

Da, dar acesta, înainte de a pronunţa sentinţa, ştiind că exista obiceiul de a fi iertat un condamnat, a întrebat mulţimea pe cine să ierte. Aceasta a spus că pe Baraba...

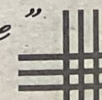
Deci evreii au avut de ales între Iisus şi un tâlhar. Şi a ales tâlharul ...

Straniu... Sau, mai bine zis, extrem de clar?

Nu mai insistăm asupra codurilor de bare de pe toate produsele din UE şi SUA, care conţin, de asemenea, nr. 666 (şi nici asupra conducătorilor din umbră ai SUA şi UE, ca şi ai comerţului mondial), de asemenea, nici asupra faptului că evreii adunau, în vremurile lor de glorie, 666 talanţi de la popoarele pe care le supuneau... (am mai scris despre asta).

- sursa: blogul Româniablues.wordpres.com -

Pagină realizată de Cuibul "Gheorghe Clime"

"FĂRĂ CĂPITAN" – CONST. PAPANACE (VI)

(continuare din numărul trecut)

ÎN CONDUCEREA COMANDAMENTULUI

După câteva zile de la arestarea lui BELGEA (**n. n.:** şeful Comandamentului Legionar "de prigoană"), avocatul Cosmovici îmi comunică că dl. ing. CLIME (**n. n.:** adjunctul Căpitanului) **m-a însărcinat cu conducerea Comandamentului.**

Pentru mine această însărcinare a venit pe neaşteptate şi întrucâtva m-a surprins. Mă întrebam **ce considerente l-or fi determinat pe dl. Clime să se oprească asupra persoanei mele?**

Să fi fost temperamentul meu calm şi nepripit pe care îl consideră potrivit pentru împrejurările pe care le străbatem?

Să fi fost părerile bune pe care le avea Căpitanul în ceea ce priveşte posibilităţile mele da a găsi soluţii potrivite pentru situaţia politică?

Sau, dimpotrivă, să fi considerat că eu, ca macedonean, aş avea aptitudini pentru a duce cu mai mult succes o acţiune subversivă cu caracter revoluţionar; atribuindu-mi poate, pe nemeritate, şi experienţe în această privinţă?

Aceste nedumeriri erau cu atât mai justificate, cu cât eu nu eram un nume cunoscut de masele largi ale Mişcării. Având relaţii direct cu Căpitanul, poziţia mea în Mişcare nu era cunoscută în adevărata ei importanţă decât de elemente de la Centru, apropiate Căpitanului.

Pe de altă parte, nici eu nu cunoşteam direct mulţi dintre cadrele legionare de pe teren.

Dar pe lângă aceste nedumeriri, erau şi unele **inconveniente de fapt.**

I. Din punct de vedere al Mişcării:

Oricât de ponderat aş fi fost eu, faptul că **eram macedonean** avea să constituie un punct vulnerabil, considerat fiind, dacă s-ar fi aflat de numirea mea, ca terorist; **orice înscenare făcută de poliţie** (complotist, atentator) **ar fi părut verosimilă** şi ar fi găsit crezare nu numai în cercurile opiniei publice româneşti, dar şi în rândurile legionare. Or **tocmai aceste posibilităţi de răstălmăcire nu trebuia să le oferim noi.**

II. Din punct de vedere macedo-român:

După **atentatul asupra lui Duca** la care au participat Iancu Caranica şi Doru Belimace şi după pedepsirea lui Stelescu la care a participat Caratănase, tot macedonean, elementul nostru, şi în special coloniştii din Cadrilater, erau consideraţi toţi ca nişte „gardişti primejdioşi". Confuzia care adesea se face cu activitatea revoluţionarilor macedoneni bulgari, precum şi unele agitaţii violente care, în cazul cu Anghelescu (la care a atentat Beza), au făcut ca **elementul nostru să fie cel mai pus la index:** i se atribuia aducerea în Ţară a metodelor balcanice, „străine de sufletul român", şi **se credea că formează în cadrul Mişcării "secţia teroristă" - *evident, lucruri complet nejustificare, întrucât Mişcarea Legionară, structural, nu era o mişcare teroristă*,** iar pe de altă parte, chiar Căpitanul, într-un moment când elementul macedonean nu era reprezentat încă în Mişcare, şi-a deschis drum cu arma atunci când era ameninţat însuşi viitorul neamului românesc. Totuşi **elementul macedonean** era pus la index. El **a îndurat o prigoană colectivă fiindcă calitatea de macedonean echivala cu aceea de „gardist primejdios"**, pe când elementul din Ţară se identifica individual. Şicanele şi suferinţele îndurate de colonişti formează un impresionant capitol pentru credinţa legionară. Cripto-străinii din pătura conducătoare au avut un bun prilej de răzbunare. Acum, în această prigoană, ei au fost vizaţi şi avertizaţi în mod special. Li s-a spus categoric: *„Dacă se întâmplă să participe vreun macedonean la acte teroriste, vor fi curăţaţi în masă, fără diferenţiere şi cruţare"*. În centrele importante de colonişti s-au adus întărituri de jandarmi şi s-au instalat mitraliere. Mă gândeam şi la faptul de a expune unui pericol, în mod inevitabil, această ramură de români veniţi în Ţară după atâtea crâncene lupte, să-şi găsească liniştea binemeritată; şi îmi mai aminteam de spusele Căpitanului, de a o cruţa cât mai mult.

III. Din punct de vedere personal:

Făcându-mi **studiile în Bucureşti şi locuind aproape zece ani de zile** acolo, unde am avut serviciu la Banca Pieţei şi pe urmă la Banca Românească şi Administraţia Financiară, eram cunoscut atât de colegii de şcoală, cât şi de lumea cu care am venit în contact în timpul serviciului.

Pe de altă parte, colonia numeroasă de macedoneni din Capitală, precum şi frecventarea Capitalei de cei din Durostor, Caliacra, Constanţa, Ialomiţa, unde de asemenea eram cunoscut, făcea ca **la orice ieşire pe stradă, oricât de atent aş fi fost, să dau de câte un cunoscut. Acest lucru mi-ar fi îngreunat foarte mult contactul şi deci şi îndeplinirea misiunii.**

Într-o proximă şedinţă a Comandamentului, care s-a ţinut la grădina lui Titi Cristescu şi la care au participat şi părintele Dumitrescu, Horia Sima, Ion Antoniu etc. (într-o cameră alăturată era şi Biriş cu Titi Cristescu), **am expus toate aceste lucruri**, conchizând că, dat fiind că eu nu sunt bine cunoscut de legionari, să-i comunicăm d-lui Clime propunerea noastră ca conducerea să o preia părintele DUMITRESCU-BORŞA care nu are acest neajuns. Părintele a insistat să primesc această sarcină întrucât "prin tactul şi calităţile tale, ai fi cel mai indicat să o duci".

Am acceptat în sfârşit să o iau, **să nu se creadă că fug de răspundere** şi ca să fac treabă în sensul vederilor mele.

Am spus că, după experienţa făcută cu ceilalţi doi conducători ai Comandamentului, RADU MIRONOVICI şi ION BELGEA, şi pentru a se evita unele neajunsuri amintite mai sus, **este bine să nu se arate cine conduce Comandamentul**. Pentru derutare ar fi bine să se acrediteze ideea că-l conduce un colonel activ. În felul acesta se va asigura continuitatea în acţiune.

Legăturile cu provincia se vor face prin HORIA SIMA, cu Răsleţii prin Ion Antoniu, iar cu grupul legionarelor condus de Nicoleta - care intrase în legătură cu Căpitanul - prin Ghiţă Dragomir-Jilava. Pentru multe legături neprevăzute putem să ne servim de Titi Cristescu a cărui grădină devenise aproape un permanent loc de întâlnire. Am rămas de acord. La un moment dat **înregistrez o izbucnire nervoasă, abia reţinută, a lui HORIA SIMA, împotriva ing. Clime: îi imputa că nu i-a dat lui conducerea Comandamentului**, pe motivul că ar fi avut cu el chestiuni personale în legătură cu organizaţia Timişoara.

Am rămas surprins, dar n-am insistat mult, fiindcă era ceva neplăcut. Impresia rămasă n-a fost bună. **În izbucnirea lui nervoasă vedeam colţii unui ambiţios care îl rodeau înăuntru.** Acest lucru poate fi justificat oriunde, **în Mişcarea Legionară însă este un simptom de boală** pe care Căpitanul îl trata cu dispreţ.

***Izbucnirea lui nervoasă îmi părea cu atât mai nejustificată,** cu cât felul cum făcusem ca să nu fie cunoscut conducătorul real al Comandamentului înlătura orice susceptibilitate personală, iar lui, ca element de legătură cu provincia, îi dădeau posibilităţi şi mai mari de activitate.*

Pe mine mă interesa ca treaba să meargă bine, indiferent dacă activitatea mea rămânea necunoscută.

Pe de altă parte, în ce priveşte eventuala lui rezervă faţă de persoana mea, eu n-am avut răspunderea directă până atunci, ca să fac dovadă capacităţii sau incapacităţii mele fiindcă până atunci nu s-a oferit ocazia, iar el, din scurtul timp cât ne-am cunoscut, nu putea face nici-o apreciere în acest sens.

Ca linie de conduită am menţinut-o pe acea preconizată de Căpitan, adică de evitare a oricărei provocări. În ceea ce priveşte persoana Regelui, am lărgit mai mult cadrul formulei date de Căpitan „de a nu-l ataca". Fiindcă politicienii credeau şi colportau că după cele întâmplate s-a creat ireparabilul între Garda de Fier şi Rege, am crezut să arătăm contrariul. Tema care trebuia difuzată era: „Se recunoaşte că România este angrenată într-un sistem de alianţe care nu pot fi schimbate decât la momentul oportun. Până atunci Regele trebuie să dea, la rigoare, aprehensiunilor aliaţilor actuali, dovezi că ia măsuri chiar impresionante pentru a evita o altă orientare. Esenţialul este ca el să-şi păstreze rezerva pentru ziua de mâine, când interesele Ţării vor reclama altă orientare. Acest lucru îl înţelege conducerea Mişcării Legionare, în frunte cu Căpitanul; şi ca rezervă a Regelui legionarii înţeleg să aştepte în linişte, chiar şi în închisori. Primejdia este însă că anumiţi politicieni, neînţelegând această eventuală linie mare a Regelui, sau mai degrabă tocmai pentru că ar înţelege-o şi pentru ca să împiedice o viitoare conlucrare a lui cu tânăra generaţie, vor să producă ireparabilul, utilizând toate mijloacele."

Acest punct de vedere am încercat să-l difuzăm pentru contrabalansare, atât cât ne permiteau împrejurările atunci, îmi amintesc că l-am expus şi lui Cosmovici.

Pe VICTOR BIRIŞ care a însoţit pe popa Dumitrescu-Borşa la şedinţa de mai sus, l-am cunoscut atunci pentru prima dată. Informându-mă, am aflat următoarele despre el: a fost substitut de procuror la Tribunalul din Caraş, cunoscut ca simpatizant legionar de cei de la faţa locului. Cu ocazia plebiscitului pentru Constituţia lui Carol, a votat pe faţă contra. Acest lucru l-a făcut chiar să părăsească magistratura, unde nu era încă definitivat. A venit la Bucureşti şi s-a prezentat Căpitanului, aducându-i la cunoştinţă atitudinea pe care a avut-o. Căpitanul, se spune, ar fi rămas oarecum surprins de ostentaţia gestului într-un asemenea moment.

I-a spus "bine" şi i l-a încredinţat părintelui Dumitrescu-Borşa, care era de faţă, să se ocupe de el. De atunci părintele Dumitrescu îl avea în tovărăşie.

(**N. n.:** În cartea sa de Memorii, preotul comandant al Bunei Vestiri Ion Dumitrescu-Borşa face nişte mărturisiri cutremurătoare referitor nu numai la BIRIŞ, ci şi la HORIA SIMA: în refugiul de la Berlin din 1939 Biriş i-a mărturisit părintelui că Sima era agent al Serviciului Secret de Informaţii şi că-l însoţise la întâlniri cu Moruzov care îi dădea bani! Şi la Aiud, peste 25 de ani, Biriş a făcut aceleaşi declaraţii ca şi părintelui Dumitrescu-Borşa!)

Fără ca să-i suspectez buna credinţă, am considerat totuşi că nu este potrivit din punct de vedere al Mişcării, ca un nou venit să pătrundă până în inima Comandamentului, mai ales în vremuri de prigoană. Chiar dacă ai face o nedreptate, o rezervă este necesară pentru a asigura coeficientul de siguranţă. Această atitudine n-a fost înţeleasă totdeauna de camarazii de luptă şi din cauza aceasta de multe ori am avut neajunsuri pentru Mişcare.

Murise Regina Maria şi se spunea că i-a lăsat cu limbă de moarte regelui Carol să se înţeleagă cu tineretul, că altfel îşi periclitează tronul.

Urma să merg la Braşov, să mă întâlnesc cu Alecu Cantacuzino şi cu Vasile Cristescu şi să pregătim, cu Cosmovici, apariţia broşurii "***Procesul Căpitanului***" pe care o iniţiase Belgea.

N-au trecut însă mai mult de zece zile când am căzut şi eu în mâna Poliţiei.

A fost o întâmplare, sau a fost mai mult decât atât? A fost o încercare de înscenare la care s-a renunţat? Nici astăzi nu pot să ştiu. **Cert este că un denunţ anonim arăta Poliţiei că se pregăteşte un complot macedonean împotriva Regelui,** poate cu ocazia înmormântării Reginei la Curtea de Argeş.

(**N. n.:** Cine era nemulţumit de faptul că Papanace era şeful Comandamentului şi chiar îşi arătase sentimentele?)

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Vasile Păduraru

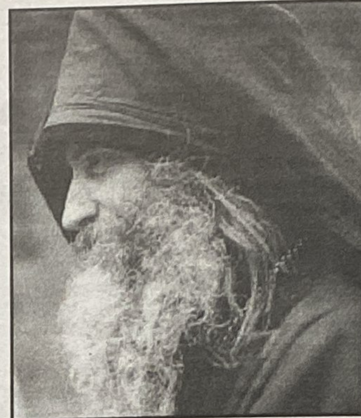

Spiritualitate

NIHILISMUL – SERAFIM ROSE (I)

I. Problema adevărului

Ce este nihilismul în care noi considerăm că îşi are rădăcinile Revoluţia în epoca modernă?

La prima vedere, răspunsul nu pare dificil; câteva exemple evidente ne vin imediat în minte.

Revoluţia bolşevică, viziunea dadaistă în artă; nihilismul este fundamentul pe care s-au dezvoltat aceste mişcări şi este reprezentat în mod remarcabil de câteva personalităţi „posedate" de nihilism de la sfârşitul sec. XIX – poeţi precum Rimbaud şi Baudelaire, revoluţionari ca Bakunin şi Neceaev, „profeţi" ca **Nietzsche; la un nivel mai modest,** contemporanii noştri resimt o stare de confuzie, o nelinişte vagă care îi determină pe unii să caute **refugiu în droguri sau în false religii** sau să comită acele crime „absurde" care devin tot mai caracteristice timpurilor noastre.

Dar toate acestea nu reprezintă decât suprafaţa spectaculoasă a problemei nihilismului. A explica toate acestea, odată ce ai depăşit nivelul superficial, nu este în nici un caz o sarcină uşoară. Pentru a întreprinde acest lucru va fi necesar să ocolim două mari capcane aşezate de o parte şi de alta a drumului pe care ni l-am ales şi în care au căzut cei mai mulţi comentatori ai spiritului nihilist al epocii noastre: apologia şi diatriba.

Orice persoană conştientă de imperfecţiunile şi de păcatele mult prea evidente ale civilizaţiei noastre, care au reprezentat cauzele imediate ale atitudinii nihiliste – vom vedea că acestea au constituit în acelaşi timp şi fructul unui nihilism incipient – **nu poate decât să simtă o anumită simpatie faţă de cei care au participat la această răzvrătire.**

O asemenea simpatie poate să ia forma milei faţă de aceşti oameni care, dintr-un anumit punct de vedere, pot fi văzuţi ca „victime" inocente ale condiţiilor împotriva cărora s-a îndreptat efortul lor; sau poate fi exprimată în opinia comună că anumite tipuri de fenomene nihiliste au de fapt o semnificaţie „pozitivă" şi un rol de jucat în „noua evoluţie" a istoriei sau a omului.

Cea de a doua atitudine este ea însăşi unul din fructele cele mai evidente ale nihilismului pus în discuţie aici, în timp ce prima nu este întru totul lipsită de îndreptăţire. Trebuie însă să fim atenţi şi să nu-i acordăm o importanţă exagerată numai pentru acest motiv.

În atmosfera care domină cercurile liberale şi umaniste, **se poate trece mult prea uşor de la simpatia faţă de o persoană nefericită la receptivitatea faţă de ideile sale.**

Cu siguranţă, nihilistul este într-un anumit sens „bolnav" şi boala sa este o mărturie a bolii unei epoci în care cele mai bune elemente – ca şi cele mai negative – se orientează către nihilism; dar o boală nu se vindecă prin „simpatie", în felul acesta nici măcar nu este diagnosticată corect.

Şi, în orice caz, nu există victime cu totul „inocente". Nihilistul este mult prea scufundat în păcatele şi vinovăţia acestei umanităţi care a produs nenorocirile epocii noastre; răzvrătindu-se – aşa cum fac toţi nihiliştii – nu numai împotriva „abuzurilor" şi „nedreptăţilor" reale sau imaginare din ordinea socială şi religioasă, ci şi împotriva ordinii înseşi şi a Adevărului care stă la baza acestei ordini, **nihilistul ia parte activă la lucrarea Satanei (căci asta se întâmplă în fenomenul nihilist), ceea ce în nici un caz nu se poate explica prin mitologia „victimei inocente".** În ultimă instanţă, nimeni nu îi slujeşte lui Satan împotriva voinţei sale.

Dacă „apologia" este departe de intenţia noastră în aceste pagini, scopul nostru nu este nici simpla diatribă. Nu este suficient, spre exemplu, să condamni bolşevismul pentru „barbarismul", "gangsterismul" sau „antiintelectualismul" lor şi nici avangarda artistică şi literară pentru „pesimism" sau „exhibiţionism"; de asemenea, nu este suficient să aperi „democraţiile" în numele „civilizaţiei", „progresului" sau „umanismului" sau pentru că susţin „proprietatea privată" şi „libertăţile civile". Asemenea argumente, deşi sunt în mod real îndreptăţite, lovesc alături de ţintă; nihilismul ţinteşte mult mai profund; programul acestuia este mult prea radical pentru a putea fi contrazis efectiv de aceste argumente. Ele identifică eronat rădăcinile nihilismului, iar eroarea nu poate fi combătută decât de adevăr.

Cea mai mare parte a criticii nihilismului nu este îndreptată împotriva acestor rădăcini, iar motivul acestei atitudini – aşa cum vom vedea – este acela că **nihilismul a devenit în vremea noastră atât de răspândit,** aproape universal valabil, a pătruns perfect şi adânc în minţile şi inimile oamenilor de astăzi, încât nu mai există nici un „front" pe care să fie combătut; şi cei care cred că îl combat folosesc cel mai adesea argumentele acestuia, care se întorc de fapt împotriva lor ...

Unii vor obiecta probabil – o dată ce au văzut care este sfera proiectului nostru – că am întins un năvod mult prea mare, că am exagerat extinderea nihilismului sau, dacă nu, că fenomenul este atât de generalizat încât nu mai serveşte la nimic combaterea lui.

Trebuie să recunoaştem că sarcina noastră este una ambiţioasă, cu atât mai mult cu cât multe fenomene nihiliste sunt ambigue; şi, într-adevăr, dacă ar trebui să încercăm o examinare exhaustivă a problemei, lucrarea noastră ar fi fără sfârşit.

Cu toate acestea, cred că este însă posibil să întindem un năvod mare şi să prindem totuşi peştele pe care îl căutăm – pentru că, la urma urmei, nu există decât un peşte, şi încă unul mare.

O documentare exhaustivă a fenomenelor nihiliste iese din discuţie; dar o examinare a mentalităţii nihiliste unice care stă la baza lor, a efectelor ei indiscutabile şi a rolului acesteia în istoria contemporană este în mod sigur posibilă.

Vom încerca aici, mai întâi, să descriem această mentalitate – în cele mai importante manifestări ale ei – şi să oferim o schiţă a dezvoltării ei istorice; şi apoi să cercetăm mai adânc semnificaţia şi programul ei istoric.

Dar înainte de a putea face asta, trebuie să ştim mai clar despre ce vorbim; trebuie să începem, de aceea, cu **o definiţie a nihilismului.** Această sarcină nu trebuie să ne reţină prea mult; nihilismul a fost definit, şi încă foarte succint, de către **fondatorul nihilismului filosofic, Nietzsche.**

„... nu există adevăr, o structură absolută a lucrurilor, nu există «lucru în sine». Acestea toate sunt doar nihilism, şi anume cel mai extrem."

„Nu există adevăr" - am întâlnit de mai multe ori aceste cuvinte în carte şi ele vor reveni frecvent. Deoarece **problema nihilismului este, în profunzime,** o problemă de adevăr; **este problema adevărului.**

Dar ce este adevărul?

Problema este, înainte de toate, una de logică: înainte de a discuta despre conţinutul adevărului, trebuie să cercetăm posibilitatea şi condiţiile postulării adevărului.

Şi prin adevăr înţelegem – aşa cum explicitează negarea lui de către Nietzsche – **adevărul absolut, ca dimensiune a începutului şi a sfârşitului lucrurilor.**

„Adevăr absolut": sintagma aceasta sună **demodat pentru o generaţie crescută în spiritul scepticismului** şi care nu a fost obişnuită să ia lucrurile în serios. Nimeni, cu siguranţă – şi aceasta este opinia generală – nimeni nu este atât de naiv, încât să creadă în „adevărul absolut"; **în epoca noastră iluminată orice adevăr este „relativ".**

Să remarcăm că această ultimă expresie – „orice adevăr este relativ" – este tălmăcirea populară a sintagmei nietzscheene „nu există adevăr absolut"; această doctrină reprezintă temelia nihilismului, deopotrivă pentru masele largi şi pentru elite.

În epoca noastră, **„adevărul relativ" este reprezentat în primul rând în cunoaşterea ştiinţifică,** care are ca punct de plecare observaţia, continuă cu logica evenimenţială şi progresează etapă cu etapă de la elemente cunoscute la elemente necunoscute. Este totdeauna discursivă, contingentă, calificată, totdeauna exprimată în „relaţie" cu altceva, niciodată unică, „absolută", categorică.

Omul de ştiinţă mai puţin înclinat spre meditaţie şi abstractizare nu vede necesitatea unui alt mod de cunoaştere; preocupat cu cerinţele specialităţii sale, nu are probabil nici timp, nici dispoziţie pentru întrebări „abstracte" care se referă, spre exemplu, la ipotezele fundamentale ale specialităţii sale.

Dacă însă este obligat să răspundă la asemenea întrebări sau dacă mintea i se îndreaptă în mod spontan către asemenea întrebări, se mulţumeşte cu cea mai evidentă explicaţie pentru a-şi satisface curiozitatea: ***orice adevăr este empiric, orice adevăr este relativ.***

Oricare dintre aceste afirmaţii se contrazice pe sine. Pentru observatorul critic, problema adevărului absolut se pune în primul rând datorită acestor contradicţii; şi prima concluzie logică la care acesta poate să ajungă este că, dacă există vreun adevăr, acesta nu poate fi întru totul relativ. **Principiile ştiinţei moderne,** ca ale oricărui sistem gnoseologic, sunt **ele însele neschimbabile şi absolute; dacă acestea nu ar exista, cunoaşterea nu ar fi posibilă, nici măcar cunoaşterea „abstractă",** pentru că nu ar mai dispune de criterii după care să clasifice adevărul sau cunoaşterea.

Această axiomă are un corolar: absolutul nu poate fi atins cu mijloacele relativului. Cu alte cuvinte, **principiile fundamentale ale oricărui sistem de cunoaştere nu pot fi dobândite prin intermediul aceleiaşi cunoaşteri, ci stabilite dinainte;** ele nu sunt obiectul demonstraţiei ştiinţifice, ci al credinţei.

Pentru a nu cădea pradă iluziilor subiective, credinţa trebuie ancorată în adevăr. Aici se pune, prin urmare, o întrebare legitimă şi într-adevăr inevitabilă, dacă principiile prime ale credinţei ştiinţifice – spre exemplu, coerenţa şi uniformitatea naturii, trans-subiectivitatea cunoaşterii umane, adecvarea raţiunii la datele observaţiei din care poate extrage concluzii – se întemeiază pe un adevăr absolut; în cazul în care acest lucru nu se întâmplă, aceste principii fundamentale nu sunt decât probabilităţi neverificabile.

Poziţia „pragmatică" adoptată de mulţi oameni de ştiinţă şi umanişti care nu se sinchisesc să mediteze asupra lucrurilor ultime – şi anume, la faptul că aceste principii nu sunt decât ipoteze experimentale pe care experienţa colectivă le consideră demne de încredere – este în mod sigur nesatisfăcătoare; poate oferi o explicaţie psihologică a credinţei pe care o inspiră aceste principii, dar atât timp cât nu stabileşte fundamentul acestei credinţe în adevăr, întregul edificiu ştiinţific rămâne pe nisipuri mişcătoare şi nu-i asigură nici o protecţie împotriva curentelor iraţionale care îl atacă periodic.

În orice caz – fie că e vorba de o simplă naivitate, fie de o înţelegere mai profundă pe care nu o pot justifica prin argumente – cei mai mulţi oameni de ştiinţă şi umanişti cred, fără îndoială, că credinţa lor se raportează la adevărul lucrurilor.

Dacă această credinţă este justificată sau nu, reprezintă, desigur, o altă întrebare; este o întrebare metafizică şi în mod sigur nu se justifică prin metafizica mai degrabă primitivă a celor mai mulţi oameni de ştiinţă.

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Corneliu Mihai

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ

- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII FEBRUARIE: *"De ce a trebuit să apară Mișcarea Legionară, când existau alte grupări naționaliste?"*
a fost dat de Alexandru Istrate din Brașov, 34 de ani,
care a câștigat cartea *"Mărturisiri în duhul adevărului"* – avocat instructor legionar Nae Tudorică.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

În perioada interbelică a avut loc o adevărată invazie iudaică în România și cucerirea de către aceștia a controlului total asupra economiei României, având ca urmare controlul asupra politicului, prin corupție, dar și prin presiunile finanței internaționale și prin revenirea la tron a lui Carol al II-lea, dominat de amanta evreică Elena Lupescu.

Existența unui partid comunist, cu lozincile sale mincinoase de egalitate în drepturi ale minorităților și majorității naționale, era, în plus, un instrument de presiune și de propagandă a intereselor evreiești, acesta fiind dominat de etnici evrei și având ca scopuri declarate distrugerea României ca stat, prin dezmembrare, răspunzând pretențiilor vecinilor noștri: bulgarii vroiau Dobrogea, ungurii Transilvania, rușii Basarabia și Moldova până la Carpați.

La Iași luase ființă „Liga Apărării Național-Creștine" sub conducerea prof. A. C. Cuza, mare orator, luptător dintotdeauna pentru salvarea ființei naționale de la dezastrul invaziei evreiești, profesor al lui Corneliu Zelea-Codreanu în timpul studenției, prieten de familie cu Ion Zelea-Codreanu.

Aceasta era, de fapt, singura organizație naționalistă la momentul respectiv.

Corneliu Zelea-Codreanu intră în L.A.N.C. și activează un timp, până când viitorul „Căpitan" înțelege că toată activitatea acesteia se limita la expunerea de idei și că pașii următori, **organizarea și educarea luptătorilor, erau ridiculizați.**

Trebuia deci să apară o altă formație politică, o mișcare capabilă să antreneze masele de români, devenind o forță; o mișcare care să aibă ca **prim obiectiv unul social-educativ** și anume formarea unei „armate" capabile să depășească prin: ridicarea nivelului intelectual, însușirea principiilor creștine și aplicarea lor în lupta politică, disciplină de fier (apropos de „armată"), conștientizarea maselor asupra pericolelor care devin din ce în ce mai mari prin evoluția fără precedent a dominației economice și sociale a evreilor.

Singura organizație naționalistă de suprafață, Liga Apărării Național-Creștine, nu avea capacitatea de dezvolta un program de luptă la nivel național.

Cuziștii înțelegeau naționalismul prin lupta cu geamurile și capetele evreilor și erau, de fapt, conștient sau nu, simpli agenți provocatori, "cealaltă față a guvernului" (cum avea să spună mai târziu Căpitanul, într-una din Circularile sale).

De aceea trebuia să apară o nouă forță politică, cu o viziune mai amplă, nouă, și un caracter mai puțin teoretic, care să își pună în aplicare principiile.

Corneliu Zelea-Codreanu expune amănunțit în "Pentru legionari" situația:

Deviza prof. A. C. Cuza: "În Ligă intră cine vrea și rămâne cine poate", va aduce un adevărat dezastru.

Într-o organizație nu intră "cine vrea", ci *intră cine trebuie* și rămâne cine e, și *atâta vreme cât e om corect, muncitor, disciplinat, credincios.*

N-au trecut câteva luni și biata Ligă devenise un cazan de intrigi, un adevărat iad.

Credința mea de atunci pe care mi-o păstrez și astăzi este: *Dacă într-o organizație apar aceste începuturi de cangrenă, ele trebuiesc imediat localizate și apoi extirpate cu cea mai mare energie.*

Dacă nu se pot localiza și se întind ca un cancer în întregul organism al mișcării, cauza este pierdută. Viitorul și misiunea organizației sunt compromise. Ea va muri sau își va târî zilele între viață și moarte, fără ca să poată realiza ceva.

O asemenea mișcare avea nevoie de un mare conducător, iar nu de un mare doctrinar, peste capul căruia să treacă valul mișcării, el trebuie să domine mișcarea și s-o stăpânească.

Nu oricine poată să îndeplinească această funcțiune. Trebuie un om de meserie, un om cu calități înnăscute, cunoscător al legilor de organizare, de dezvoltare și de luptă ale unei mișcări populare. Nu e suficient să fii profesor universitar, pentru a putea lua comanda unei astfel de mișcări.

Aici avem nevoie de barcagii sau de comandanți de vapor, care să ne conducă pe valuri, care să cunoască legile și să fie deprinși cu secretul acestei conduceri, care să cunoască locurile primejdioase cu stânci, care în sfârșit, să fie stăpâni pe brațele lor.

Nu e suficient ca cineva să demonstreze că Ardealul este al Românilor, pentru ca să ia și comanda trupelor spre a merge să dezrobească Ardealul. După cum **nu e suficient ca cineva să demonstreze teoretic existența primejdiei evreiești, pentru ca să poată lua comanda unei mișcări politice populare de rezolvare a acestei probleme.**

Ne găsim pe două planuri de activitate cu totul deosebite, planuri care cer persoanelor aptitudini și însușiri cu totul deosebite.

Primul plan ni-l putem închipui la 1.000 m. înălțime. **Lumea teoriei.** Câmpul abstract al legilor. Acolo omul cu anumite însușiri se ocupă cu cercetarea adevărului și formularea lui teoretică. Pleacă de jos, de la realități concrete, de pe pământ și urcă în sus până la legi. Acolo, în acest plan, este locul lui de creație. **Celălalt plan** se află pe pământ. Aici omul cu anumite însușiri se ocupă cu arta impunerii adevărului prin jocul forțelor. El se înalță în sus pentru a se pune de acord cu legile, dar **locul lui** de creație este aici jos, pe **câmpul de luptă**, în câmpul strategic și tactic. **Cei dintâi conturează obiective, creează idealuri, cei de ai doilea le ating, le împlinesc.**

Acest prim plan nu cere întrebuințare de oameni, de forțe omenești. Dimpotrivă, omul planului întâi fuge de oameni.

Planul al doilea cere, în primul rând, oameni. Dar, simpli oameni? Nu! Ci **oameni transformați în forțe omenești.** Aceasta însemnează:

1. **Organizare** (cu toate legile ei).
2. **Educație tehnică și eroică pentru mărirea puterii**, adică pentru transformarea omului în putere omenească.
3. **Conducerea acestor forțe, organizate și educate, pe câmpul strategic și tactic** în luptă cu alte forțe omenești sau cu natura.

Dacă doctrinarului i se cere să stăpânească știința cercetării și formulării adevărului, conducătorului unei mișcări i se cere să stăpânească știința și arta organizării, știința și arta educației știința și arta conducerii.

Mișcarea Legionară s-a dovedit a fi unica forță politică ce se opune hotărât și eficient planurilor de distrugere a țării: viziunea Căpitanului și a Mișcării create de el a fost recâștigarea pozițiilor economice și sociale firești prin ridicarea românului la niște standarde care să-l facă învingător în conflictul absolut evident în relația evrei-români.

Soluția Mișcării Legionare era să ridice poporul român la un nivel de înțelegere, la o calitate a comportamentului, la o conștiință a rolului și contribuției fiecărui cetățean - să facă, într-un cuvânt, românii mai buni din toate punctele de vedere, capabili să învingă concurența evreiască. Să fie mai buni muncitori, mai buni negustori, mai buni medici, mai buni profesori etc.

Era o soluție total creștină și atenție, neagresivă vis a vis de relațiile interetnice.

Mișcarea Legionară era singura formațiune politică a cărei doctrină nu prevedea sub nici o formă agresarea minorității evreiești, singura care vedea soluționarea gravelor probleme prin concurență, transformând românul într-un campion.

Cuziștii înțelegeau naționalismul prin lupta cu geamurile și capetele evreilor, iar legionarii îl înțelegeau prin ridicarea Românilor – era o diferență majoră.

Evreilor le conveneau metodele cuziștilor (violențele neconstructive) pentru că puteau astfel să vocifereze contra "antisemitismului" din România, cerând măsuri pentru reprimarea lui. Pentru geamurile sparte evreii erau despăgubiți copios de autorități, în schimb se interziceau congresele studențești (la care participau, în cea mai mare parte, legionarii), de aceea exista un serviciu de ordine legionar la aceste congrese, tocmai pentru evitarea dezordinilor și provocărilor inutile.

Este important de știut că după zece ani, în 1937, efemera guvernare „Goga-Cuza" are față de Mișcarea Legionară aceeași atitudine, același comportament abuziv ca și celelalte guvernări, însușindu-și punctele lor de vedere.

ÎNTREBAREA LUNII MARTIE: Ce credeți că ar face Mișcarea Legionară pentru redresarea situației actuale, dacă ar fi la putere?
PREMIU: *"V-am scris vouă, tinerilor!"* – preot instructor legionar Ilie I. Imbrescu.

NOTĂ: În numărul precedent, în cadrul rubricii "Spiritualitate", unde am prezentat biografia preotului instructor legionar Ilie Imbrescu, am menționat faptul că părintele, condamnat la 15 ani muncă silnică și 10 ani degradare civică pentru "crimă de organizare și participare la formațiuni politice de tip fascist", a fost achitat post mortem *ca urmare a demersului inițiat de fiul său.* Conform informației căpătate ulterior de la acesta, revenim și precizăm că *demersul a fost inițiat de procurorul Manea Drăgulin!* Pare surprinzător la prima vedere, dar explicația (pe care nu aveam de unde s-o știm) este următoarea: părintele intrase în ian. 1948 în organizația "Salvarea Neamului", din care făcea parte și celebrul avocat Istrate Micescu; după 1990 s-a dorit reabilitarea lui, astfel încât și preotul legionar Imbrescu, fiind condamnat în același lot cu Istrate Micescu, a fost reabilitat automat.

Poşta Redacţiei

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR ZELEA-CODREANU, STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35, SECT. 2, BUCUREŞTI
Tel.: (021) 2425471; 0745 074493
Preţul unui abonament pt. anul 2012:
50 RON pentru **ţară** (Bucureşti şi provincie); **70** RON pentru **Europa; 130** RON pentru **Canada, SUA, Australia.**

George G. – Sinaia: Victorie a la Pirus reprezintă o victorie obţinută cu un uriaş cost pentru învingător. Expresia este legată de regele Pirus al Epirului care i-a învins pe romani dar a suferit pierderi de neînlocuit în timpul luptelor, ceea ce a dus, în final, la pierderea războiului. Plutarh relata reacţia lui Pirus la felicitările primite din partea supuşilor: "Încă o victorie ca asta şi suntem terminaţi." Prin extensie, expresia este folosită în domeniul politicii pentru a desemna o victorie ruinătoare pentru învingător: câştigarea unei bătălii dar pierderea războiului (de exemplu, în cadrul Mişcării Legionare, asasinarea călăului Armand Călinescu cu preţul masacrării elitei legionare, "marea biruinţă" de 6 sept. 1940, adică ajungerea la putere pentru patru luni, cu preţul sacrificării principiilor legionare – cu Sima în rolul lui Pirus).

Bogdan Ioniţă – Cluj: Către începutul mileniului 2 Spania era ocupată de mauri. Nobilii descendenţi din vizigoţi, neam germanic care s-a aşezat în peninsulă cu câteva sute de ani înaintea arabilor, îşi vădeau originea europeană prin venele lor (albastre), pe care pielea albă le făcea vizibile, de aici expresia "sânge albastru", pentru a diferenţia nobilii europeni care aveau ten deschis la culoare şi li se vedeau astfel venele prin transparenţa pielii, de nobilii cu sânge maur sau cu sânge amestecat, care aveau pielea de culoare închisă, nevăzându-li-se venele Nobilii se diferenţiau astfel şi de ţărani (aceştia aveau tenul bronzat şi, evident, vene insesizabile.)

Ştefan Barbu – Rm. Vâlcea: Termenul de mareşal a apărut în Franţa şi reprezenta o demnitate acordata generalilor sau amiralilor care aveau la activ fapte de arme notabile sau care avuseseră merite politice ieşite din comun. În România demnitatea de mareşal a fost acordată onorific pentru prima dată la 1 Decembrie 1918, Regelui Ferdinand I sub care s-a făurit reîntregirea ţării. Dar abia în 1930, printr-un decret-lege dat sub domnia lui Carol al II-lea a fost creată demnitatea de mareşal. Potrivit legii, demnitatea era onorifică şi se conferea generalilor în gradul de general de corp de armată, ce conduseseră cu succes operaţiunile armatei române, din funcţia de şef al Marelui Cartier General sau de comandant titular al unei armate.

Victor Alexandrescu – Timişoara: Sub numele de "operaţiunea Paperclip" (în traducere "agrafă de hârtie") s-a ascuns programul Statelor Unite (prin intermediul aşa-numitului Birou de Servicii Strategice), de recrutare a oamenilor de ştiinţă din Germania nazistă după cel de-al doilea război mondial.

Octavian Răchitaru – Oradea: *De ce nu ne-am oprit pe Nistru în cel de-al doilea război mondial?* Iată o problemă care continuă să fie dezbătută de ani de zile de analişti şi istorici militari, cu păreri pro şi contra. Mie mi se părut foarte pertinentă explicaţia d-lui Cristian Negrea, expusă chiar cu ocazia zilei de 23 august de anul trecut, de aceea am reţinut-o. Reproduc câteva selecţiuni din foarte amplul material expus cu acea ocazie. În toata istoria militară, din antichitate până astăzi, există nişte principii universal valabile, unul dintre ele referindu-se la urmărirea adversarului. Într-o luptă în care se ajunge la o bătălie deschisă între doi adversari, până la urmă unul va ceda. Dar depinde şi cum o face: dacă se retrage ordonat spre o noua poziţie, pentru a încerca o noua rezistenţă, respectiv o nouă bătălie, ajungem în situaţia unei victorii tactice de moment din partea celuilalt, nu o victorie decisivă; dacă însă unul dintre adversari o rupe la fugă dezorganizat, înseamnă că este înfrânt. Dar victoria celuilalt nu este deplină dacă nu-l urmăreşte. Urmărirea este un principiu de bază, întrucât cele mai mari pierderi pentru oponent nu vin în cursul bătăliei propriu-zise, ci în momentul urmăririi: dacă nu a rezistat în cursul bătăliei, nu are cum să reziste în cursul fugii dezorganizate, dacă este urmărit de trupele victorioase. În timpul urmăririi sunt dezorganizate marile armate, atunci sunt cele mai mari pierderi pentru cei urmăriţi care nu au cum sa iniţieze o rezistenţă valabilă, atunci se iau cei mai mulţi prizonieri, lipsindu-i pe adversari de posibilitatea unei reveniri. Urmărirea este de cele mai multe ori cheia victoriei depline pentru unii şi poarta dezastrului pentru alţii. Urmărirea este esenţială în desăvârşirea victoriei pe câmpul de luptă pentru că nu este de ajuns să învingi adversarul, ci trebuie să-l scoţi total din luptă, ca să nu te trezeşti mâine luptând din nou cu el. Toţi marii generali şi comandanţi de armate au respectat acest principiu de bază al strategiei militare. Iar noi puteam încălca acest principiu de bază, refuzând să-i urmărim şi capturăm pe sovieticii care se retrăgeau în debandadă? Dacă i-am fi lăsat, ne trezeam luptând cu aceiaşi în prima linie, cum am mai păţit-o şi altă dată. *Unii analişti au spus că nu trebuia să trecem Nistrul deoarece noi nu am dus niciodată război în afara graniţelor noastre, am dus doar războaie de apărare a teritoriului nostru.* Aceştia probabil nu cunosc diferenţa dintre un război de agresiune şi unul preventiv. Un război de agresiune este unul în care îţi ataci vecinul deoarece vrei ceva de la el, pur şi simplu, fie că e vorba de teritoriu, de influenţă sau de avantaje economice sau de altă natură. În schimb, un război preventiv este acela în care ataci atunci când eşti sigur că vecinul vrea să te atace, ataci înainte de a ataca el. Exemplele sunt multe în istorie, inclusiv a noastră. Şi românii au dus războaie în afara teritoriului naţional, dar au fost războaie preventive de apărare. De exemplu, Independenta ne-am câştigat-o la Plevna, dincolo de Dunăre, nu pe teritoriul naţional. În 1913 am intrat din nou în Bulgaria, pentru a pacifica regiunea, dobândind rolul de lider regional, pacea încheindu-se la Bucureşti. În 1919 am eliminat pericolul bolşevic maghiar ocupând Budapesta, prin lupta de la 4 aug. 1919. Tot în 1919 am trecut Nistrul, ocupând Tiraspolul pentru a asigura flancul stâng al diviziilor franceze şi greceşti care se retrăgeau din Odessa sub presiunea bolşevicilor ruşi. Iar acum ar fi trebuit să ezităm să trecem Nistrul? Regele Ferdinand a procedat corect trecând Tisa în urmărirea adversarului până la ocuparea Budapestei. Iar în al doilea război mondial nu era normal şi logic să-i urmărim pe sovietici dincolo de Nistru, până la distrugerea lor, lucru cât se poate de firesc şi posibil în 1941? Dacă nu o făceam, sovieticii s-ar fi regrupat şi ne-ar fi atacat din nou pe linia Nistrului, de data asta mai puternic. Noi am fost siliţi să intrăm în război, şi a trebuit să-l ducem până la capăt. L-au dus până la capăt sutele de mii de soldaţi români morţi, răniţi, mutilaţi, dispăruţi, prizonieri cu anii prin gulagurile ruseşti. Ei au luptat şi şi-au făcut datoria, au luptat cu armele cu care ţara lor i-a înzestrat, şi nu ei sunt vinovaţi pentru modul în care s-au încheiat ostilităţile. Responsabilităţile trebuie căutate la cei care timp de douăzeci de ani nu s-au preocupat de problema esenţială a ţării, apărarea. Aruncă vinei în cârca lui Antonescu, că nu s-a oprit pe Nistru, e culmea ipocriziei.

Ion Bratu – Constanţa: Imobilul din Aleea Alexandru nr. 1, Palatul lui Becali, a aparţinut industriaşului evreu Auschnit. Achiziţionarea clădirii l-a costat pe Gigi Becali 7 milioane de euro., iar în renovarea ei a investit încă vreo trei, după cum s-a scris în presă. A fost construită în 1920 şi este copia fidelă a muzeului Rodin din Paris. Suprafaţa totală a domeniului este de jumătate de hectar, dar, dacă imobilul nu se afla la nr. 1, Becali nu ar fi cumpărat-o! (conform propriei declaraţii). Cele peste 20 de camere au fost împodobite după moda anilor '30, cu pereţi poleiţi în aur de 24 de carate, draperii cu ciucuri, covoare persane, candelabre, tablouri cu teme biblice si icoane de dimensiuni impresionante. „Palatul Becali", aşa cum îi place proprietarului să-l numească, îndeplineşte diverse funcţiuni: biroul personal al latifundiarului, sediul central al PNG, locul conferinţelor de presă ale clubului de fotbal "Steaua".

Cezar Pleşa - Buzău: Cartea preotului Imbrescu se găseşte la librăria Sofia din Bucureşti.

Nicoleta Codrin

Periodic editat de *"ACŢIUNEA ROMÂNĂ"* ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**

Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Ştefan Hâncu, Marius Prichici

Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti** - *Vinerea, orele 15–17*
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com